

Vapur Kafe Sohbetleri

Avukat
Özcan
Bakırcı

ÖZEL
DOSYA

Yeşilçam'ın Işıklı Konuşan Ustası
Süleyman Çekiç

Sayfa 20'de...

Röportaj

Büşra
Ekim
Gürbüz

ÖZEL
DOSYA

Sayfa 12'de...

**İvet
Acu Güney**
Yahudi kimliğimi
Kuzguncuk sayesinde
saklamadım!

Dünyanın Tek Köy Gazetesi

kuzguncuk varlık

kuzguncukvarlik.com

ŞUBAT 2026 / SAYI 8 Fiyat 50₺

HER AYIN 15'İNDE
YAYINLANIR

Kuzguncuk Muhabbet Evine Kavuşuyor...

Cengiz Kaptanoğlu

BAŞYAZI
Haber sayfa 2'de...

DİPNOT

Ömür Kahraman

*Kuzguncuk
Instagram
Mahallesi mi
Oldu?*

Köşe yazısı sayfa 4'te...

GÖZLEM

Sami Özeren

*Kuzguncuk
Manifestosu
Önerisi*

Köşe yazısı sayfa 5'te...

HAFIZA

Nedret Ebcim

*Kuzguncuk'ta
eski
Ramazan ve
Bayramlar*

Köşe yazısı sayfa 8'de...

GÜZELLEME

Ali Bektan

*Bir Zamanlar
Kuzguncuk*

Köşe yazısı sayfa 12'de...

REFİKA

Olca Demir & Oya Coşkun

İcadiye Caddesi adına yakışan bir isim...

Köşe yazısı sayfa 30'da...

BAŞYAZI

Cengiz Kaptanoğlu

Kuzguncuk'un Ruhunu Geri Dönüyor

Ramazan ayı yalnızca oruç tutulan bir zaman değildir. Ramazan, aynı sofranın etrafında kalplerin buluştuğu bir mevsimdir. Bu yıl bunun en güzel örneklerini bir kez daha Kuzguncuk'ta yaşadık. Ramazan'ın başında Dilruba Restoran'da Kuzguncuk Varlık Gazetesi'nin verdiği iftar, mahallemizin farklı renklerini aynı sofrada buluşturan güzel bir başlangıç oldu. O akşam sadece yemek paylaşılmadı; hatıralar, selamlar ve mahalle kültürümüz de paylaşıldı. Ardından Kuzguncuk Bostanı'nda artık geleneksel hale gelen iftar sofraları kuruldu. Kuzguncuk Derneği'nin öncülüğünde gerçekleşen bu buluşmada, artık mahallemizin bir markası olarak gördüğümüz Refika Birgül ve onun sevilen programı Refika'nın Mutfağı sayesinde sofralar sadece yemekle değil, lezzetle ve emekle zenginleşti. Bir başka güzel buluşma ise Evrenye Derneği'nden iki pırlanta genç kardeşimiz Harun Çalikoğlu ve Burak Öztopal'ın verdiği iftar oldu. Gençlerin böyle sorumluluk

alması, mahalle kültürünün geleceği adına hepimizi umutlandırdı. Bütün bu buluşmalar bana bir şeyi yeniden hatırlattı. Mahalle dediğimiz şey sadece evlerden oluşmaz. Mahalle, aynı sofrada buluşabilme kabiliyetidir. Yıllardır özlediğimiz o eski Kuzguncuk ruhunun yeniden canlandığını

görmek hepimizi sevindiriyor. **Ve şimdi size bir müjde vermek istiyorum.**

Kuzguncuk çok yakında kendi sohbet mekanına kavuşacak.

Evet...

Mahalle kültürünün en önemli mekânlarından biri olan o eski sohbet ruhu yeniden hayat bulacak.

Yakında yaşlısı, emeklisi, genci aynı masada oturacak.

Bir bardak çay içilecek, simit, tost yenilecek, sohbetler daha da uzayacak. Üstelik çok da uygun fiyata. Bu konuda armatör meslektaşım, Yalçın Öcal dostumuz anlamlı bir özveride bulundu. Kendisine bu satırlarla teşekkür ediyorum.

Ayrıca Kuzguncuklular Derneği yeni yönetiminin güzel projelere imza atacağına inanıyorum. İşin özü; güzel adımlar atıyoruz. Çünkü mahalle dediğimiz şey biraz da aynı masada oturabilmek, aynı hedefe koşabilmektir.

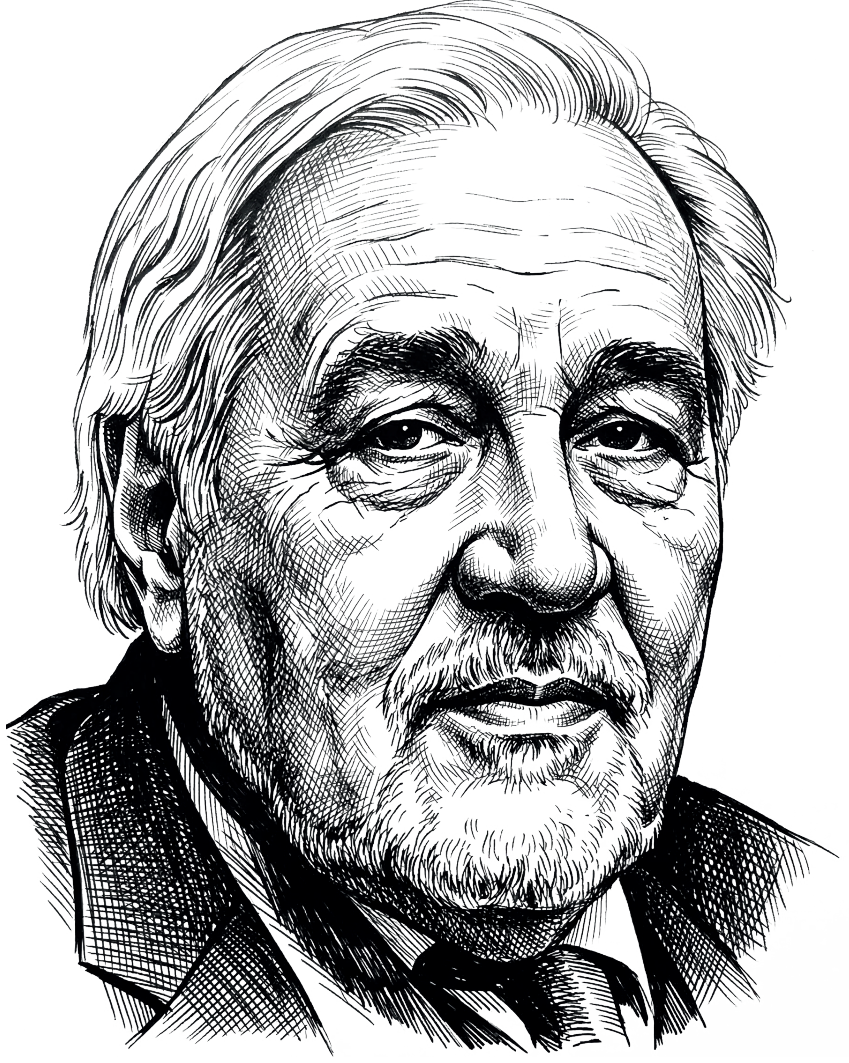
Şunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim:

Kuzguncuk eski ruhuna dönüyor.

Ve buradan bir söz veriyorum.

Kaptanoğlu sözü olsun: Kuzguncuk eski ruhuna kavuşuyor.

Yine imrenilecek bir köy haline geliyor.

İLBER ORTAYLI

Tarihçi, akademisyen, yazar ve tüm Türkiye'nin tarih hocası Prof. Dr. İLBER ORTAYLI'nın 13 Mart 2026 günü aramızdan ayrılmasının hüznünü yaşıyoruz. Mekânı cennet olsun.

SİZDEN GELENLER

KUZGUNCUK ARTIK BU KADARINI KALDIRMIYOR!

İcadiye Caddesi, Sağlık Ocağı yanı ve park çevresine ilişkin şikâyetler artıyor.

Mahalle sakinleri, parkın akşam saatlerinde karanlık kaldığını ve aydınlatmaların yanmadığını belirtiyor. Özellikle çocukların ve yaşlıların kullandığı alanlarda bu durum güvenlik açısından endişe yaratıyor. İcadiye Caddesi'nde ise yolun birçok noktasında oluşan çukurlar sürücüler ve yayalar için risk oluşturuyor.

Bununla birlikte, bölgede özel araç yıkama faaliyetlerinin arttığı; çevre mahallelerde oturup karşı yakada çalışan bazı kişilerin araçlarını İcadiye Caddesi'ne park ederek vapura geçtiği yönünde şikâyetler de çoğalmış durumda. Uzun süreli park nedeniyle mahalle sakinlerinin yer bulmakta zorlandığı ifade ediliyor.

Mahalleli, hem altyapı hem de denetim konusunda gerekli adımların atılmasını bekliyor.

Kuzguncuk'a yakışan; güvenli, düzenli ve yaşanabilir sokaklardır.

BİR GÖNÜL İNSANININ AZİZ HATIRASINA:

MURAT SERKAN ÖZCAN

8 Mart 2026

"Dünyadan bir Murat Serkan Özcan geçti... Ardında binlerce gözü yaşlı, kalbi mahzun insan bırakarak."

Kimdi Murat Hoca? Onu sadece bitkisel takviyelerle şifa dağıtan bir rehber olarak tanımlamak, onun geniş gönlünü ve ilmini tarif etmeye yetmezdi. O, "insan şifalanana kadar" elini üzerinden çekmeyen, gecenin yarısında gelen bir feryada bile canı gönülden yetişen kocaman bir altın yürekti.

Şifaya ve İyiliğe Adanmış Bir Ömür

Hiç yüz yüze gelmeden bile, sadece sesiyle ve yardımseverliğiyle binlerce insanın kalbinde taht kuran bir ilim deryasıydı. Ticareti hiçbir zaman merkeze koymadı; "Her şey bu dünya için değil, ahirete de yatırım lazım" der, sormasanız para demez, kimi zaman hibe eder, ödemeyi siz yapınca ancak haberi olurdu.

Sadece Bir Rehber Değil, Bir "Dert Babası"

Kuzguncuk'tan dünyanın dört bir yanına kadar pek çok insanın şifasına vesile oldu. Ama onun derdi sadece ürün sunmak değildi; "Toprağı düzeltmek lazım" derdi. Etrafındaki herkesi evladı, kardeşi, annesi gibi görür; bizler en doğalıyla beslenelim diye ilaçsız cevizin, gerçek çiçek balının, doğal yumurtanın izini kendi yapmışçasına sürer, emin olmadığı hiçbir bilgiyi paylaşmazdı.

Ardında Kalan Yetim Yüreklere

Bugün ardından dökülen yaşlar sadece gözlerden değil, kalplerden akıyor. Onu tanıyan binlerce insan bugün kendini yetim, öksüz, evlatsız ve abisiz kalmış hissediyor. Boğazlar düğümlü, nutuklar tutulmuş olsa da, onun bıraktığı iyilik mirası kalplerimizde yaşamaya devam edecek.

Murat hocanın değerli eşi ve biricik kızına sabırlar diliyoruz Mevla rahmet eylesin, mekanı cennet, makamı âli olsun.

Nurgül Doğan

KÜNYE

kuzguncukvarlık

Dünyanın Tek Köy Gazetesi

İmtiyaz Sahibi - Yazı İşleri Müdürü:

Engin Şenol

engin@kuzguncukvarlik.com

Yayın Kurulu:

Cengiz Kaptanoğlu, Nedret Ebcim, Yalçın Öcal, Mustafa Yılmaz, Mehmet Altunbulak, Murat Şahan, Olcay Demir, Burhan Karaçam, Yılmaz Özbakır, Osman Mete, Rıdvan Öztürk, Nusret Güre, Ali Doğan, Büşra Ekim Gürbüz

Kurumsal İletişim Sorumlusu:

Oya Coşkun

0 501 651 25 00

info@kuzguncukvarlik.com

Sosyal Medya ve İçerik Üretim Sorumlusu:

Büşra Ekim Gürbüz

busra@kuzguncukvarlik.com

Tasarım-Mizaj:

FNP digital

Fatoş Zerener, Erhan Zerener, Ali Doğan

Hukuk Danışmanı: Dağbaşı Hukuk Ofisi
Av. Yunus Ali Dağbaşı

Temsilcilikler:

Almanya: Nuri Maminoğlu
Fransa: Dursun Bilgiç
K.Makedonya: Dr. Mükrem Şaban
Gürcistan: Dursun Köse
İngiltere: Hakan Buran

İdare Yeri:

Barbaros Mahallesi, Mor Sümbül Sokak
VARYAP Meridyen 1.Blok No: 49
Ataşehir - İSTANBUL - TÜRKİYE

Basım Yeri: Akademi Basın Yayın
Topkapı-İstanbul

Türü: İktisadi ve ilmi, Türkçe, Aylık,
Yerel, Süreli

Her konuda ulaşmak için:

Telefon: 0 216 515 33 55

WhatsApp: 0 532 547 69 20

info@kuzguncukvarlik.com

Web: kuzguncukvarlik.com

Sosyal Medya Adresleri:

X Instagram Facebook LinkedIn kuzguncukvarlık

Kuzguncuk Varlık Gazetesi Resmi Gazete'nin 6
Temmuz 2022 tarih ve 31888 sayılı nüshasında
yayınlanarak yürürlüğe giren BASIN AHLAK
ESASLARI'na uymayı taahhüt eder.

Editörden

değil, yalnızlığını da giderir. Tıpkı Evrenye Derneği'nde ve Dilruba'da verilen iftarlardaki gibi.. Bir lokma ekmek, bir bardak su... Ama asıl doyuran şey, "biz birlikteyiz" duygusudur. Bu duygu bu ramazanda uyandı Kuzguncuk'ta.

Engin Şenol

Ramazan ve Kuzguncuk'un Kalbi

Ramazan bazen bir ezan sesi değildir sadece... Bazen bir pencerenin aralığından gelen yemek kokusudur. Bazen de sofraya konmuş bir tabakta, komşu hakkı olduğunu hatırlamaktır. İşte böyle bir Ramazan yaşanır Kuzguncuk'ta. Eskiler anlatır... Ramazan gelince sokakların sesi değişmiş. Akşam ezanına yakın saatlerde kapılar daha sık çalınmış. Bir tabak börek, bir tas çorba, bir avuç hurma... Ama aslında paylaşılan yemek değilmiş; kalbin kendisiymiş.

Bu semtte yıllarca şöyle bir incelik anlatıldı: Oruç tutan komşulara saygıdan, gündüz vakti sokakta kimse bir şey yiyip içmezmiş. Hristiyan komşu kokusu rahatsız eder diye tenceresini daha geç koyarmış ocağa. Yahudi komşu, "akşam iftara yetişsin" diye kapağı bir tabak yemek bırakmış.

Ramazan burada sadece bir ibadet değilmiş. Birbirini incitmemek için gösterilen sessiz bir zarafetmiş.

Belki de bu yüzden Kuzguncuk Bostanı'nda kurulan iftar sofralarında insanlar yalnızca açlığını

Ramazan bize her yıl aynı soruyu sorar: Kalbimiz de midemiz gibi aç kalabiliyor mu?

Bir fakirin halini hatırlamak için, Bir komşunun kapısını çalmak için, Bir kırgınlığı affetmek için...

Belki de Ramazan bunun için gelir.

Ve iftar vakti ezan okunurken, o eski Kuzguncuk akşamlarında olduğu gibi, insanın içinden sadece bir dua geçer:

"Allah'ım... Sofralarımızdan önce kalplerimizi bereketlendir. Komşuluğumuzu eksiltme. Bu güzel mahallede insanlığımızı oruçsuz bırakma."

Çünkü Ramazan biter... Ama insanın kalbinde bıraktığı o merhamet kalır. Bir Ramazan daha geçti. Benim yüreğimde eski Kuzguncuk ruhundan kalan esintiler kendini gösterdi diye düşünüyorum. Hele şu muhabbet merkezimiz bir açılın. Bir çok güzellikler gelecek arkasından. Ben Kuzguncuk'tan umutluyum dostlar. Kuzguncuk ruhu ölmeyecek. Biz bunu yaşatacağız ve dünyada da uygulaması olan bir örnek olacak. Oluyor da!

DİPNOT

Ömür Kahraman

Kuzguncuk Instagram Mahallesi mi Oldu?

Bir zamanlar kapı önüne atılan sandalyeler, akşamüstü çekirdek sesleri ve sokak boyunca yankılanan **"Hoş geldin komşu"** cümleleriyle anılırdı Kuzguncuk. Bugün ise aynı sokakta tripodlar kuruluyor, kahve köpükleri düzeltiliyor, pastel renkli ahşap evlerin önünde fotoğraf kuyruğu oluşuyor. Soru basit ama düşündürücü: **Kuzguncuk Instagram mahallesi mi oldu?**

Kuzguncuk uzun yıllar boyunca İstanbul'un içinde saklı kalabilmiş nadir semtlerden biriydi. Dar sokakları, cumbalı evleri, küçük esnafı ve sakin ritmiyle bir mahalle hissini koruyordu. İnsanlar burada sadece oturmaz; birbirini tanır, selam verir, hikâye paylaşırdı. Mahalle kavramı soyut değil, gündelik hayatın içindeydi.

Mahallenin eski sakinlerinden birinin anlattığı küçük bir anekdot bunu özetliyor: **"Biz çocukken akşam ezanından sonra herkes evine dağılırdı ama kapılar kilitlenmezdi. Annem tuzu bitince karşı komşuya seslenirdi. Şimdi aynı kapının önünde yabancılar poz veriyor, ama içeride kimin yaşadığını bilmiyor."** Bu cümle, değişimin duygusal boyutunu açıkça ortaya koyuyor.

Son yıllarda semtin adı sosyal medyada daha sık anılmaya başladı. Renkli evler, nostaljik sokaklar ve samimi kafeler, keşif listelerinin vazgeçilmezi hâline geldi. Hafta sonları artan ziyaretçi sayısı, sokakların temposunu değiştirdi. Kuzguncuk artık yalnızca yaşayanların değil, görmeye gelenlerin de mekânı.

Bir cumartesi sabahı bakkal önünde yaşanan küçük bir olay ise dönüşümün başka bir yüzünü gösteriyor. Mahalle

esnafı, dükkânın önünde çekim yapan bir grup gençten yolun açılmasını rica ediyor. Gençlerden biri şaşkınlıkla **"Ama burası zaten fotoğraflık bir yer değil mi?"** diye soruyor. Esnafın cevabı kısa: **"Burası önce mahalle."** Bu iki bakış açısı, Kuzguncuk'un bugünkü ikilemini özetliyor.

Değişimin en görünür tarafı vitrinlerde okunuyor. Geleneksel esnafın yerini üçüncü nesil kahveciler, butik pastaneler ve tasarım dükkânlar almaya başladı. Yeni işletmeler mahalleye ekonomik canlılık katıyor; genç girişimciler için alan açıyor. Ancak bu değişim beraberinde başka soruları da getiriyor.

Artan kiralar ve yükselen yaşam maliyetleri, sadece İstanbul'un genel sorunu değil; popülerleşen semtlerin ortak kaderi.

Kuzguncuk'ta da uzun yıllardır yaşayan bazı kiracılar için bu artış, mahalleye veda etme riskini beraberinde getiriyor. Mahalle kültürü, süreklilikle beslenir. Yüzler değiştikçe o kültür nasıl korunur?

Öte yandan sosyal medyanın etkisini yalnızca olumsuz okumak da eksik olur. Görünürlük, semtin değerini artırdı. Kültürel mirasa olan ilgiyi canlandırdı. Daha fazla insan Kuzguncuk'un tarihini, mimarisini ve çokkültürlü geçmişini merak etmeye başladı. Belki de mesele dönüşümün kendisi değil, hızıdır.

Kuzguncuk bugün iki kimlik arasında duruyor: Yaşayan bir mahalle ve estetik bir arka plan.

Sabahları çocuğunu okula götüren aileler, bakkaldan alışveriş yapan yaşlılar hâlâ burada. Ama aynı sokakta fotoğraf çekimi yapan kalabalıklar da var. Biri diğerini tamamen yok etmiş değil; fakat dengesi hassas.

Belki de asıl soru şu: **Bir yer çok sevilince değişmeye mahkûm mudur?** İlgî görmek, korunmayı mı getirir yoksa tüketilmeyi mi?

Kuzguncuk bu sorunun tam ortasında duruyor. Eğer mahalle sakinleriyle ziyaretçiler arasında bir anlayış köprüsü kurulabilirse, bu dönüşüm yıkıcı değil dönüştürücü olabilir. Instagram mahallesi olup olmadığına kesin bir yanıt vermek kolay değil. Ancak şu açık: **Kuzguncuk artık sadece içinde yaşayanların değil, uzaktan bakanların da zihninde bir imge. O imgenin gerisinde ise hâlâ gerçek bir hayat akıyor. Mesele, o hayatın sesinin görüntülerin gerisinde kaybolup kaybolmayacağı.**

Kuzguncuk'u Anlatan Kitaplar

Kuzguncuk Sırları - Ayla Akbuar

"Ailelerinden koparılanların ahı bir gün tutar, bilir misiniz?"

Görmüş geçirmiş yaşlı bir hanım olan Türkan ve iki kızının sakin yaşamları iki zorba adamın hayatlarına girmesiyle alt üst olur. Yıllarca saklanan sırlar korkutucudur.

Sırlarıyla yüzleşmek, uzun zaman önce kapandığını sandıkları yaraların kabuğunu kaldırır.

Aile olmak nedir? Aidiyet nedir? İyilik, kötülük nedir? Niyet nedir?

Niyet iyiye yapılan kötülükler iyilik sayılır mı? Sevdiklerimiz; meleşimiz mi, şeytanımız mı, kahramanımız mı bilemediğimizde ne yaparız?

Sorgulatan bir Kuzguncuk romanı.

Kuzguncuk için bir ağıt aynı zamanda.

KUZGUNCUK MANİFESTOSU ÖNERİSİ

Bir Mahalle Nasıl Bozulmadan Yaşar?

Bu metin bir nostalji metni değildir. Bir ağıt hiç değildir. Bu metin, **Kuzguncuk'un neden bozulmaması gerektiğini, nasıl bozulmadan kalabileceğini ve neden başka yerlere örnek olabileceğini** anlatan bir **yaşama manifestosudur**.

Kuzguncuk bir semt değil yalnızca. O, İstanbul'un ve bu ülkenin giderek unuttuğu bir ihtimali temsil eder: **Birlikte yaşamın mümkün olduğu bir mahalle örneği**.

Bu manifesto, Kuzguncuk'u dondurmak için değil; **onu hayatta tutmak için** yazıldı.

1. Kuzguncuk Bir Dekor Değildir

Kuzguncuk bir kartpostal değildir. Bir fotoğraf fonu, bir hafta sonu gezisi, bir tüketim rotası hiç değildir.

Bu mahalle:

- Yürüyerek yaşanır,
- Konuşarak anlaşılır,
- Bekleyerek sevilir.

Kuzguncuk'u korumak demek, onu seyredilecek bir nesneye dönüştürmemek demektir.

Yaşayan mahalleler vitrin olmaz.

2. Kültür Gösterilmez, Yaşanır

Kuzguncuk'un kültürü büyük etkinliklerde değil; gündelik hayatta görünür:

- Sabah selamında,
- Bostanda paylaşılan emekte,
- Sahildeki sessiz bir sohbette.

Bu yüzden kültür:

- Sürekli etkinlik demek değildir,
- Kalabalık takvimler demek değildir,
- Yüksek ses demek değildir.

- Kaldırımların işgali hiç değildir.

Kuzguncuk'ta kültür, **katılım ister; tüketim değil**.

3. İnsan Giderse Kültür de Gider

Kuzguncuk'un asıl taşıyıcısı binalar değil, **insanlardır**.

Mahalle sakinleri:

- Artan kiralara,
- Yatırım baskısıyla buradan uzaklaşırsa;

Kuzguncuk kalır ama **ruhu gider**.

Bu nedenle bu mahallede yaşamak bir ayrıcalık değil, **etik bir sorumluluktur**.

4. Zincirleşmeye Hayır

Zincir mekânlar sadece tabelalarını getirmez;

- Davranış biçimlerini,
- Hızlarını,
- İlişkisizliğini de getirir.

Zincirler çoğaldığında:

- Esnaf kaybolur,
- Yüzler silinir,
- Sokak dili değişir.
- Var olan kültürel izler kaybolur

Birlikte yaşama, değerleri paylaşma yok olur

Kuzguncuk küçük kalmak zorundadır. Çünkü **küçük olmak güçsüzlük değil, dirençtir**.

5. Yavaşlık Bir Değerdir

Kuzguncuk hızlı olmamayı seçmiştir.

Bu bir eksiklik değil, bilinçli bir tercihtir.

Yavaşlık:

- Karşılaşmaya izin verir,
- Konuşmaya zaman tanır,
- Düşünmeye alan açar.

Her yer hızlanmak zorunda değildir.

Her yer büyümek zorunda değildir.

Bazı yerler yaşamak içindir.

6. Çokseslilik Bağırarak Değildir

Kuzguncuk'ta cami, kilise ve sinagog yan yanadır. Bu bir turistik detay değil, **etik bir derstir**.

Çokseslilik:

- Herkesin aynı olması değil,
- Kimsenin kimseyi bastırmamasıdır.

Düşüncelerin paylaşılmasıdır.

Bu mahalle, farklılıkların çatışmadan da yan yana durabileceğini gösterir.

7. Bostan Bir Yeşil Alan Değil, Bir Okuldur

Kuzguncuk Bostanı bir park değildir. Kuzguncuk kültürünün can damarıdır.

KUZGUNCUK BOSTANI:

- Emeğin,
- Paylaşmanın,
- Çok amaçlı kullanımın,
- Sabrın öğretildiği bir yerdir.

İnsan ve Toprakla temas, kültürün en temel biçimlerinden biridir.

Bostan yaşarsa, mahalle yaşar.

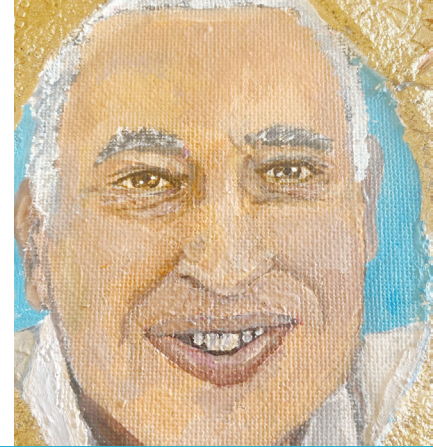
8. Yeni Gelen Dışlanmaz, Eski Abartılmaz

Kuzguncuk'un geleceği ne geçmişi kutsamakta ne de değişimi reddetmektedir.

Bu mahalle:

- Yeni gelenle konuşarak,
  - Eskiye anarak, dinleyerek yaşar.
- Kuzguncuk'un gücü, **kapalı bir**

GÖZLEM

Samî Özeren

kimlik değil, açık bir ilişki kurabilmesidir.

9. Kültür Para Kazanmak Zorunda Değildir

Her şey ekonomik değere indirgenirse:

- Sohbet bozulur,
- Müzik susar,
- Dayanışma zayıflar.

Kaldırımlar kapanır

Kuzguncuk şunu hatırlatır:

Bazı şeyler para kazanmadığı için değerlidir.

10. Kuzguncuk Bir Modeldir

Kuzguncuk şunu gösterir:

- Mahalle ölçeği hâlâ mümkündür.
- Kültür ticarileşmeden yaşayabilir.
- Şehir insanı ezmek zorunda değildir.

Bu nedenle Kuzguncuk korunmalı;

gerekiirse kendinden de **örnek alınmalıdır**.

Son Söz

Kuzguncuk bozulmamalı çünkü o bir yerleşimden fazlasıdır.

O bir hatırlatmadır:

- Şehir başka türlü olabilir,
- Birlikte yaşamak hâlâ mümkündür,
- Yavaşlık hâlâ insani bir değerdir.

Bu manifesto bir çağrıdır:

Kuzguncuk'u seyre dalmayalım.

Kuzguncuk'ta yaşamayı öğrenelim.

Çünkü şehirler binalarla değil,

insanları, kültürü ve ilişkilerle ayakta durur.

(Önümüzdeki sayıda, kaybettiğimiz büyük değerimiz, tarih profesörü **İlber Ortaylı'nın Kuzguncuk günlerini bu satırlarda okuyacaksınız. Kıymetli hocamızı rahmet, saygı ve minnetle anıyoruz.**)

KARDEŞLER KONSEPT MARKET

NESİLLER BOYU SÜREN LEZZET YOLCULUĞU **1958**

☀ Kardeşler Konsept 1958 - Lezzetin, Kalitenin ve Geleneklerin Buluşma Noktası

1958 yılında Hamdi Çelikkol, Kuzguncuk'un sevilen ismi "Hafız" olarak, küçük bir dükkânda büyük bir hayalin temelini attı. Şimdilerde ise Menderes Çelikkol'un yönetimiyle Kardeşler Konsept, sadece bir market değil; güven, kalite ve mahalle sıcaklığını yaşatan köklü bir gelenek hâline geldi.

Bugün hâlâ aynı titizlikle hizmet veren markamız, şarküteri ürünleriyle Kuzguncuk'un vazgeçilmez adreslerinden biri olmayı sürdürüyor. Her biri özenle seçilen peynir çeşitleri, taptaze mezeler, lezzet dolu kahvaltı tabakları ve gurme ürünlerimiz, sofralarınıza hem kaliteyi hem de ustalığın izini taşır.

Kardeşler Konsept olarak biz, müşterilerimizi misafirimiz gibi görür; her alışverişte güler yüz, samimiyet ve güven sunarız.

Ürünlerimiz her sabah taze taze hazırlanır; hijyen, lezzet ve estetik bir arada sunulur. 1958'den bu yana hala bizi tercih eden müşterilerimizle karşılaşmak ise bize bambaşka bir gurur verir. Bizi tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz...

5/5 · 2 yıl önce
Yılların tecrübesi kalite ve hijyen olmazsa olmazı, çalışanların güler yüzü ekstrası, kahvaltılıklar süper güzel tavsiye ediyorum.

5/5 · 4 yıl önce
Aradığımı her şeyi bulabildiğim tek yer hesaplı temiz güler yüzlü hizmet

★★★★★ 6 ay önce
Her gün alışveriş yaptığımız küçük ama her istediğimizi bulabildiğimiz samimi güler yüzlü sahipleri ve ekibiyle muhteşem. Manav kısmında kötü bişey görmek imkansız ayrıca şarküteri ve mezeleri özellikle benim tercihim girit ezmesi ve Kıymetli ablamızın müthiş vişneli sarması efsaneeee.... Say say bitmez her şey çok taze çok

Sevdiklerinizle birlikte sağlık, huzur ve mutluluk dolu bir bayram geçirmenizi dileriz. Bayramınız mübarek olsun

kuzguncuk çarşı caddesi no:8   Konsept1958   0216 553 1312

KUZGUNCUK
Kuzguncuk'un sıcaklığı
sofralarınıza, bayramın
bereketi gönüllerinize dolsun.
iyi bayramlar.

metetdoner

İcadiye Cd. No:10

(0216) 553 3333

ÖZEL
DOSYA

Hafıza

Nedret Ebcim

Kuzguncuk'ta eski
Ramazan ve Bayramlar

Eskiden ramazanlar da, bayramlar da daha güzeldi. Belki klasik bir başlangıç yaptım ama; gerçekten eski ramazanlar ve bayramlar Kuzguncuk'ta çok daha güzel yaşanırdı...

Kuzguncuk'ta yaşadığım anılar içerisinde nedense kış aylarına rastlayan ramazanlar ve bayramların etkisi bana göre daha derinlikli, daha renkliydi...

6-7 yaşlarında kış dönemine denk gelen ramazanı hiç unutamam. Yani yaklaşık 60 yıl önce...

Kuzguncuk, sessiz, sakin, kendi halinde mütevazı bir semtti. Herkes birbirini tanır, sohbet eder, komşuluk yapardı. O dönemlerde televizyon, bilgisayar, cep telefonu gibi medeni (!) aygıtlar yoktu.

İki ekmek fırınımız vardı. Şimdi ikisi de yok...

Neyse, o günlere dönelim yine... Öyle soğuk, karlı bir kış gününde babamın işten dönüşünü beklerdik. Annem ve dört kardeş.

Babam iftara birkaç dakika kala elinde pideler, meyve, kuruyemiş, tatlı gelirdi... Kapıdaki hâlini duyulanarak hatırlıyorum.

Çok soğuk, karlı bir kış akşamı...

Sanki dün gibi. Sobamız gürül gürül yanıyor. Üstünde annemin yaptığı birbirinden lezzetli yemek tencereleri. Aman Allah'ım, ne büyük zevk!

Hepimiz masaya oturur, İstanbul için iftar vaktini beklerdik.

Evimiz camiden 400-500 metre uzakta olduğundan ezan sesini pek duyamazdık. Radyodan ezan okunmaya başladığı zaman herkes orucunu açar, afiyetle yemeklerini yerdi... Hiç unutamadığım bir anım da mahalle arkadaşım rahmetli **Ahmet Geziş** ile soğuk ve

karlı bir günde fırınların birisinde sıraya girip sıcak sıcak pideyi almamızdı. O akşam iki aile birlikte iftarı yapacaktık. Kar yağışı altında eve kadar zaman zaman koşarak, bazen yürüyerek eve ulaştık.

Tabii her durduğumuzda pideden bir parça koparıyorduk. Eve ulaştığımızda pidelerimizden birisini yemiştik. Ailelerimiz bize çok gülmüştü. Ne günlerdi.

Hatırladıkça duygulanıyorum, gözlerim yaşıyor... Ramazan, soğuk ama en önemlisi dereboyu lapa lapa yağan karla bembeyaz olmuştu. Bizdeki mutluluğu nasıl tarif edebilirim?

Küçük bir semtte her saniyemiz çok kıymetliydi. Dediğim gibi özellikle Kuzguncuk'taki kış aylarındaki ramazanları daima özlemlerimle hatırlıyorum...

Kuzguncuk'ta Eski Bayramlar

Gelelim bayramlara... Kuzguncuk'ta bayram demek, özellikle de çocuklar için bir şenlikti.

Bayramlarda Kuzguncuk'a salıncaklar ve tahterevalliler gelirdi. Macuncular, elma sekerciler, turşucular...

Adalardan bayramlarda faytonlar gelirdi. Bazen de atlar gelirdi. Birçok Kuzguncuklu ata binmeyi burada öğrenmişti. Burada dediğim yer Dereboyu idi.

Dereboyu, topraklı ve kenarından İcadiye'den gelen yağmurlardan, kardan oluşan bir dere bulunuyordu. En fazla derinliği 40-45 santime ulaşan, genişliği de en fazla 50 santim olan, uzunluğu ise 300-400 metrelik bir dere... İşte bu alanda eğlenceler yapılırdı... Bayramdan birkaç gün önce salıncaklar, tahterevalliler gelir, o patırtıyı, gürültüyü duyan biz çocuklar saniyesinde Dereboyu'na gelirdik. İnanılmaz bir heyecan ve sevinçle... İki gün içerisinde salıncaklar kurulurdu.

Bayramın 1. gününde büyüklerimizin ellerini öpüp, harçlıkları alıp soluğu Dereboyu'nda alırdık. Dört salıncak; sarı-lacivert, siyah-beyaz, sarı-kırmızı ve kırmızı-beyazdı. Genellikle hangi takımı tutuyorsak, o salıncağa binerdik.

Topluca bindiğimiz tahterevallilerde de çok eğlenirdik. Adalardan gelen faytonlar Dereboyu-İskele arasında gidip gelirlerdi. Bazen de faytonlar Beylerbeyi yönündeki Askeri Okula kadar gider-gelirdi... Kuzguncuk'taki bayramları çok eğlenceli, mutlu şekilde yaşadık. Daha önce dediğim gibi gözlerim de yaşıyor, burnum da sızlıyor. Hey gidi o güzel yıllar...

O dönemlerde genellikle herkesin gelir durumu aşağı yukarı aynıydı. **Kimsenin çok parası pulu yoktu ama şimdikine göre çok daha umutlu ve mutluyduk.** Acaba günümüzde bayramları böyle mutlu bir eğlenceyle, mutlulukla kutluyor muyuz? Durumu iyi olanlar da acaba böyle zamanlarda gerçekten mutlu olarak bayramlarını yaşıyorlar mı? **Demek ki para da saadet getirmiyor...** Gerçekten eski dönemlerdeki o huzurlu, paylaşımcı, beraberce kutladığımız, yaşadığımız günleri çok ama çok arıyorum...

Ramazanlarda top atılırdı eskiden...

Gece olunca davulcular çıkardı: takır takır takır... Bekçiler düdüğü çaldı. Bayram geldi mi bekçiler gelir payını (sakal) :) alır, davulcular kapı kapı dolaşırdı. Çok neşeli günlerdi.

Komşu komşuya gider, iftarlar birlikte açılırdı.

Şimdi komşuya nasıl gidilecek?

O zamanlar sofralar kurulur, bir ay boyunca herkes birbirine gider gelirdi. Misafir gelir, kalır, yer içerdi. Bizim ev de öyleydi.

Bu ev handı, han...

Gelen yatar, kalkan giderdi; kimsenin hesabı yoktu. Aile, akraba, komşu...

Yatar, kalkar, yer, içer, giderlerdi. Gece yarısı yemek yapardı

Kuzguncuk'un Çınarları Anlatıyor

ÖZEL
DOSYA

*Kuzguncuk'un sevilen ismi,
yaşayan hafızamız
Mecit Kazan amcamız anlatıyor;*

rahmetli bizim hanım. Yataklar serilir,
buralar dolar taşardı.

Ben 1959'da geldim Kuzguncuk'a.
1960 ihtilalinde buradaydım.

En güzel zamanlarını yaşadım Kuzguncuk'un.

Yahudilerle, Rumlarla çok içli dışlıydık.
Komşularımız Yahudiydi. Çarşıda,
caminin sokağında... Çoktu o zaman.
Çoğu sonra evlerini sattı, gitti. Gençler
büyüdü, dağıldı. Ama o zamanlar
mahalle iç içeydi. Herkes birbirinin
işine koşardı.

Ben dekorasyon, boya işleri yapardım. O
yüzden de çok evlere girdim. Ahbaplık
ettik.

Boyaları kendimiz yapardık o zaman.
Makine yok, elde hazırlanırdı. Astar
boya, üstüne son boya... Şimdi her şey
hazır, ama o zamanın emeği başkaydı.

Eski Bayramlar

Bayramlar çok şenlikli olurdu.
Cumhuriyet Bayramı on beş gün
sürerdi.

Dil Bayramı kutlanırdı.
Faytonlar aşağıdan yukarı gezerdi.
Yaz akşamları cambazlar kurulurdu
meydanda; akşamları gider seyrederdik.

Hayatımız iyiydi. Herkes birbirine
bağlıydı.

Balkonlar bitişikti, balkondan balkona geçilirdi.
Suzan abla vardı, Erol vardı birbirimizin balkonlarına atlardık.
Ermeniler, Rumlar, Yahudiler... Hep birlikte yaşadık.

Neşeliydi.
Çok neşeliydi o günler.
Komşu komşuya koşardı.
Birbirimize bağlıydık.
Hey gidi günler hey...

Bu Ramazan'da özlediğim bazı şeyler var.
Bu sadece uzaklarda yaşıyor olduğumdan
dolayı değil. Şu anda eğer Türkiye'de
yaşasaydım da bunları çok özleyeceğime
eminim.

En çok komşularımı özliyorum.

Kuzguncuk'ta bayram sadece bir inanç
meselesi değildi. Bu aslında bir mahalle
meselesiydi. Fırının önündeki o uzun pide
kuyruklarını hatırlıyorum. Çünkü ben
girdim o sıralara.

Kimisenin acelesi yoktu aslında. Ve çok
ciddi sohbetler vardı.

Yetişkinler, büyükler, amcalar, teyzeler
çocuklarla da sohbet ederlerdi.

Ve ben bir gayrimüslim olarak o sırada beklerdim.

Sıra hiç ilerlemediği zamanları hatırlıyorum ve şunu da çok iyi hatırlıyorum.
Sıra ilerlemiyordu ama muhabbet acayip akıyordu.

Sahurda bütün o gücüyle davula vuran davulcunun sesiyle uyanıyordum. Ve
etraftaki bütün evlerin ışıkları yanıyordu. Ve bu benim çok hoşuma gidiyordu.

Çünkü orada korkusuz bir mahallede büyüyorsun. Komşular ışıklarını yakıyor.
Kalkacaklar kahvaltılarını ya da yemeklerini yiyecekler ve uyumaya devam
edeceklerdi.

Böyle camdan dedemin uzandığını kolay gelsin, Ahmet Baba kolay gelsin,
Mehmet usta dediğini hatırlıyorum.

Oruç tutmuyor olsam bile aslında o duygunun, o ritüelin bir parçası
hissediyorsun kendini.

Bayram sabahı bizim de kapımız çalardı çocuklar.

Anneannem ve büyükannem şeker verirdi, para verirdi gelen çocuklara. Sen
gel evladım bekle burada derlerdi.

Aslında demem o ki bu bayramlar, bu ritüeller sadece dinlere ait değil. Bir
mahalleye ait, komşuların bütünlüğüne ait, bir sokağa ait aslında.

Ve dolayısıyla ben aynı sokakta birçok farklı inancın olduğu bir kültürle
büyüdüm.

Aynı sofranın sıcaklığını paylaşabildiğimiz aslında günleri çok özliyorum.

Bu yüzden de ben bu sofraları kurmaya devam ediyorum.

Biliyor musun?

İvet Acu Güney

Kuzguncuk'ta Zamana Direnen Bir Tat:

✿ Dilim Pastanesi ✿

Kuzguncuk'ta bazı dükkânlar vardır; tabelasından çok hatıralarıyla tanınır. Kapısından girildiğinde yalnızca bir vitrin değil, geçmişten bugüne taşınan bir mahalle hikâyesi karşılar insanı.

Dilim Pastanesi, işte bu hikâyelerden birinin sessiz ama ısrarcı taşıyıcısı. Yıllar boyunca aynı sokakta, aynı sıcaklıkla hizmet veren **Dilim Pastanesi**, 1 Ağustos 2024 tarihinde kardeş ortaklarından devir alarak üçüncü nesle emanet edildi. Bu devir, yalnızca bir anahtar teslimi değil; emeğin, sabrın ve esnafliğin kuşaktan kuşağa aktarılması anlamına geliyor. Tezgâhın arkasındaki ustalık değişse de, pastanenin ruhu yerli yerinde duruyor.

Üsküdar'ın bu kendine has semtinde **Dilim Pastanesi**, değişime teslim olmadan ayakta kalmaya çalışan bir mahalle esnafı olarak varlığını sürdürüyor. Yeni nesil tüketim alışkanlıklarına karşı, geçmişten gelen değerleriyle direniyor; çünkü bazı tatların ve bazı mekânların aceleyle gelmemesi gerektiğini hatırlatıyor.

İstanbul'un hızla dönüşen yüzü icinde **Dilim Pastanesi**, üç kuşaktır aynı duyguyu yaşatmaya devam ediyor.

📍 Pasalimani Caddesi No:126/2, Kuzguncuk ☎ 0216 424 32 60 – 61
📷 @dilimpastanesi_kuzguncuk

BOĞAZIÇI EMLAK

BOĞAZIÇI EMLAK

0216 310 20 24-0532 625 88 78

BOĞAZIÇI EMLAK

icadiye caddesi No:23/A

0532 625 88 78

2026 yılı; sağlık, huzur ve bereket getirsin.
Yeni yılda umutlarımız çoğalsın, dayanışmamız güçlensin.
Sevdiklerinizle birlikte nice güzel yıllara...

BİR ZAMANLAR KUZGUNCUK

ALİ BEKTAN

Kuzguncuk bizim için, annemin Bursa'dan gelip Bostan'ın üst tarafında oturan Mükafat Teyze'nin evine kiracı olması ile başlar. Sene 1956'dır. Aile büyüğümüz ve hepimizin büyükannesi olan Sara Hanım'ın yanındadır. Sara Hanım 1904 yılında doğmuştur. Cumhuriyetin Devrimlerini birebir yaşamıştır. Ve O Mayo giyip Yalı'dan denize girerek Kuzguncuk'ta "**Bayan Mayo**" olarak anılmaya başlanmıştır.

Edebiyat Dünyamızın ünlü ismi Nazım Hikmet'in teyzesidir. Bugün Boğaz Köprüsü'ne giderken parkın bitişiğindeki Yeşil Yalı'da büyüdüm.

Annemler 1958'de evlenip Üsküdar İmrahor'da Halk Evi'nin Sokağında ev alıp oturmaya başlar. Kuzguncuk'a haftada 3-4 gün yine gelir, çünkü Sara Hanım evinde birçok genç kızın el sanatları ile yaptığı hediyelik eşyaları Dışişleri Bakanlığının yabancı ülkelere göndereceği hediyeler olarak üretir. O çalışmadan duramaz. Maddi yönden iyi olmasına rağmen bir şeyler üretmeyi sever.

1960'larda yalının kapısı açıktır. Sara Teyze'nin Kuzguncuk'taki akşamüstü 5 çayları meşhurdur. Fırından alınan kurabiyeler, galetalar ve kekler ile içilen çaylar bir sosyal aktivedir.

Annem beni götürmeye başladığı yıllar ilkokula başladığım 1968'di.

Sonrasında Kuzguncuk'u daha iyi tanımaya başladım. Çünkü o kozmopolit havası insanı sararken, semtte oturan herkes birbirini tanırdı. **Rum, Ermeni ve Musevi azınlıklarla Müslümanlar arasındaki dostluk o kadar güzeldi ki, azınlıktan olan bir komşusu vefat ettiğinde Müslüman komşusu üzüntüsünden ağlardı.** Aynı şekilde onlarda o acıyı duyarlardı.

Ramazan ayı gelince Rum ve Ermeni aileler çocuklarının sokakta bir şey yiyip içmelerine izin vermezlerdi. Oruçlu çocuklar etkilenmesin derlerdi. O zamanlar Kuzguncuk Üsküdar'ın yakınında olmasına rağmen en önemli ulaşım aracı Şehir Hatları Vapurları idi. İstanbul'a işe

gidip gelenler genellikle Eminönü'ne vapurla gidip dönerlerdi. Mısır Çarşısı'na giderek erzak alışverişi yapmak, Kuru Kahveci Mehmet Efendi'den Kahve, Hacı Bekir'den lokum almak bir gelenektir.

Yıllar geçti insanlar geldi geçti ama Kuzguncuk'ta hayat ve yaşam, dostluklar değişmedi. Bu yazdıklarım Eski Kuzguncukluların dikkat ettiği doğrulardır. Yeni gelenlerin bir kısmı bu güzel geleneklere uyuyor ama uymayanlar da var.

Ben en çok İskele'nin yanındaki fırının kapanmasına üzüldüm. Oradan İcadiye'ye doğru taşınmış. Fırının orada da kapanması çocukluk hatıralarımdan birinin yok olmasıydı. Şimdi öğrendim ki orada da kapanmış. O fırının çay kurabiyeleri ve Galetası'nı sık sık gider alırdım. Bazı alışkanlıklar değişmez. Büyüdükçe büyükannemize bazen ben yalnız giderdim. O da sevinirdi.

29 EKİM 1973 BOĞAZ KÖPRÜSÜ AÇILIŞI

Türkiye Cumhuriyeti'nin 50'ci yıldönümü 29 Ekim 1973'dü. O gün Türk Halkı Cumhuriyet Bayramını kutlarken, Asya ve Avrupa'yı birbirine bağlayan Boğaz Köprüsü açılıyordu. On binler Üsküdar'dan Boğaz Köprüsü'ne yürüyerek gidiyorlardı. Her iki yakada on binlerce kişi resmi açılışı bekliyorlardı. Dönemin Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk ve Başbakan Süleyman Demirel tarafından açıldı.

Ben o gün büyükanneme gelmiştim. Yalının balkonunda otururken çay içip kekimi yerken, birden bire köprünün sallandığını gördüm. Büyükanneme döndüm dedim ki: "**Büyükanne köprü sallanıyor**" dedim. O da fark etti. Bu durum şöyle olmuştu; her iki yakada bekleyen on binler bir anda köprüden yürüyerek geçmek isterken, köprünün sallanmasına neden oldular. O gün orada olan İstanbulluların sayısının 100 binden fazla olduğu ortaya çıktı. Köprü yapılırken, statik çalışmaları yapılmıştı ama 100 bin kişinin köprü üzerinde yürürken yarattığı titreşim pek hesaplanmamıştı.

Bu olayı hiç unutmadım, bugün bile hala hatırlıyorum.

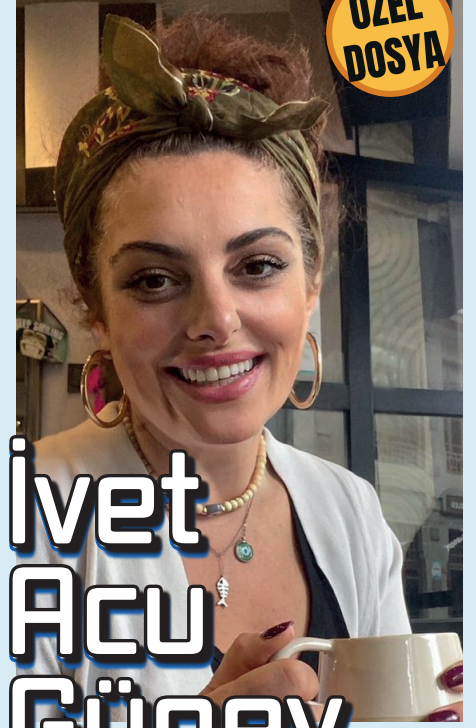
Kuzguncuk'la ilgili çocukluğumda kalan hatıraları yazacağım.

O zamanlar Kuzguncuk'un halk arasındaki ismi "Köy"dür. İstanbul'a giden herkes köye döneceğim derdi.

Nereden nereye... Eminim bizim gibi yaşa kemale erenler ne diyor "**Nerede o eski Kuzguncuk**"

Her şeye rağmen Kuzguncuk'ta yaşamak bir keyiftir. **Eski İstanbul'dur.**

Röportaj: Büşra Ekim Gürbüz

ÖZEL
DOSYA

İvet Acu Güney

Kuzguncuk sayesinde Yahudi kimliğimi saklamadım!

Stockholm'de yaşayan eğitimci şef, dünya Yahudi mutfağı ve Sefarad yemek tarihi araştırmacısı, Las Manos Cooking Class kurucusu İvet Acu Güney ile yıllardır sosyal medyadan takip ettiğim çalışmalarını bu kez Zoom'daki sohbetimizde konuşma fırsatı bulduk. **Kuzguncuk'ta geçen çocukluğu, göç yollarının sofralara taşıdığı hikâyeler ve nesilden nesile aktarılan tarifler üzerinden dolu dolu bir kültürün izini sürdük.**

B.E.G: İvet Hanım öncelikle sizi tanıyabilir miyiz?

İ.A.G: Ben Kuzguncuklu bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldim. Hem anne hem

de baba tarafından Sefarad Yahudisi bir aileyiz. Anne tarafımın İspanya, Toledo'dan geldiğini biliyoruz. Baba tarafım ise İtalyan. O yüzden oldukça çeşitli bir kültür vardı evimizde. Ben Moda'da doğdum ve annemle babam, ben dört yaşındayken ayrılınca anneannem ve dedemle Kuzguncuk'taki evimizde üç jenerasyon bir arada yaşadık. Ve bunun da bana çok katkısı oldu.

Hayatıma dokunan isim:

Cengiz Bektaş!

Kuzguncuk demişken de; hayatımın en önemli isimlerinden biri rahmetli Cengiz Bektaş'tır. Benim hayatıma çok dokunuşları olan çok değerli birisidir. Onun evinde büyüdük, orada resimler yapmaya başladık. Duvar resimleriyle falan hep orada tanıştım. Hâlâ Gönül ablayla görüşürüz; çok severim kendisini. Ulus Özel Musevi Lisesi'nde okudum. Marmara Üniversitesi'nde Büro Yönetimi ve İşletme eğitimi aldıktan sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde İngilizce eğitim aldım. Üniversiteyi bitirince kurumsal hayatta çalışmaya karar verdim. Malum, o zamanlar için en doğru karar buydu! Eczacıbaşı Holding'te uzun yıllar marka yöneticiliği yaptım. Daha sonra ise Sabancı Holding'e geçtim ve kariyer tarafını orada bitirdim. Yemek ise benim hayatımın hep içindeydi.

Benim evimde pişen yemeklerle karşı evde pişen yemeklerin farklı olduğunu ise hep biliyordum.

Ama şunu da biliyordum; benim evimde pişen yemeklerle kuzenimin evinde pişen yemekler aynıydı. Ya da anneannemlerin arkadaşlarının evinde pişen yemekler ile bizim evde pişen yemekler de aynıydı.

B.E.G: Siz hep bu farkındaydınız yani.

İ.A.G: Evet. Bir farklılık vardı hep. Kokular ayırıyordu mesela. Mesela **Kadir Bakkal** vardı, evimizin karşısında. Kadir amcanın rahmetli eşi çok güzel kuru fasulyeler yapardı güveçlerde... Ama bizim evimizde kuru fasulye pişmezdi; yan evde de kuru fasulye yapıyordu ama bizde yoktu. Ve o yemek ayrışımının o yaşlarda farkındaydım.

Ve sonra yavaş yavaş sorgulamalara başlamıştım aslında.

Çok enteresan bir şey söyleyeceğim. Bizim ev çok büyük bir evdi, beş katlı.

Anneannem, anneannemin annesi, dedemin kız kardeşi, dedemin erkek kardeşi... Hep bir aradaydık. Ama beni hiç mutfağa sokmadılar. Çok tuhaftır. Yemekleri anneannemin annesi yapardı. Ben mutfağa hiç giremezdim.

B.E.G: Ben tam tersi bir hikâye bekliyordum açıkçası.

İ.A.G: Çok enteresan, evet. Çok uzun yıllar mutfağa hiç girmedim.

B.E.G: Bu ne zamana kadar böyleydi?

İ.A.G: İlkokulda çok istedim. Orta sona kadar falan hiç sokmadılar beni mutfağa. Bir de anneannem çok titiz bir kadındı. Bunun da etkisi vardı mutlaka.

“Birbirimize yabancılaştık...”

B.E.G: Siz; “**Bizi tanıdığını düşünenler aslında tanımıyor...**” diyorsunuz. Birbirimizi hangi noktalarda tanımıyoruz sizce? Ya da nasıl oldu o birbirimize yabancılaşma hali?

İ.A.G: Biz gerçekten birbirimize yabancılaştık ve birbimiz hakkında her şeyi bildiğimizi zannediyoruz; özellikle dinleri, kültürleri... Fakat hiçbir şey bilmiyoruz aslında. Çünkü eğitim bu konuda çok eksik kalıyor.

Annemin ve anneannemin çocukluk hikâyelerine baktığım zaman; internetin, sosyal medyanın, televizyonun olmadığı dönemde iletişim çok daha kuvvetliymiş. Ve o iletişim sayesinde kimse kimsenin başka olduğunu düşünmüyordu. Bu o kadar kıymetli ki.

Ben hep şunu anlatırım; kapıları açık, herkesin birbirinin evine dostça girip çıktığı bir Kuzguncuk'ta yaşadım ben çocukluğumu.

Herkes herkesin bayramını bilir, özel günlerini takip eder, o günlerde bir arada olunurdu.

Ve bu günlerin Kuzguncuk'unda; insanların yüksek eğitim düzeyleri yoktu ama hiç ayrıştırma yapılmadan herkes birbirine saygı gösterirdi.

Neden aynı cadde üzerinde iki cami, iki kilise ve sinagog var?

Yani şu anda bunu yapabilmek mümkün bir şey değil. Olamaz yani. Olsa bile olmaz! Çok zor olur herkes için.

En yakın arkadaşımın bile bana “Siz hangi kiliseye gidiyorsunuz?”

sorusuyla uyandırdığım bir konu aslında bu. Yani sen eğitilmiş, çok ciddi eğitim almış bir aileden gelen biri olarak Yahudi birinin kiliseye gitmediğini bilmelisin öyle değil mi?

En nihayetinde bu coğrafyada birlikte yaşıyoruz,

B.E.G: Bunu ne zaman yaşadınız?

İ.A.G: Ben bunu üniversitede yaşadım. Çok şaşırımtım. Evet, seni dinen kabul eden bir çevren var ama sonuçta azınlık olduğun için de her zaman bir soru işareti oluyor kafanda.

“Kuzguncuk sayesinde Yahudi kimliğimi saklamadım”

Ben mesela, hiçbir zaman ismimi değiştirmeyi düşünmedim, Yahudi kimliğimi saklamadım. **Bunu neden saklamadığımı söyleyeyim sana; bunu ben Kuzguncuk sayesinde saklamadım.** Ben bunun saklanmaması gerektiğini öğrendiğim bir yerde büyüdüm... Çünkü bu zaten hayatımızın normaliydi, neyini saklayacaksınız.

Ama dediğim gibi, zamanla sorgulamalarım başladı.

Mesela babamın ismi Mois iken neden tekstil piyasasında ona Metin diyorlar? Neden Mois ismini kullanmıyordu?

Ya da bir jenerasyonun isimleri neden Türkçe isimlere döndü? Anneannemin ve bütün ailesinin Yahudi isimleri varken bu isimler zamanla neden değiştiğini sorgular oldum.

İşte bir de tüm bunların üzerine üniversitedeki arkadaşımın sorusuyla ben bazı cevapları buldum diyebilirim.

Aslında biz birbimizi tanımıyoruz ve tanımadığımız için de korkuyoruz. Böyle böyle başta Sefarad kültürü olmak üzere, araştırmalarım başladı.

Kuzguncuk'un bu anlamda zenginliği bambaşka. Balat için de aynı şeyi konuşabilirim ama Kuzguncuk'un yeri çok özel. Mesela Balat o dokusunu kurmayı başaramadı. Benim baba tarafım Balatlıdır.

B.E.G: En son ne zaman geldiniz Kuzguncuk'a? Sık geliyorsunuz anladığım kadarıyla.

İ.A.G: Çok sık geliyorum. En son Mayıs'ta geldim.

“Kuzguncuk'taki evimizi ben sattım.”

İ.A.G: Sonra bizim Kuzguncuk'tan ayrılışımızla başlayan bir hikâye var.

B.E.G: Neden ayrıldınız Kuzguncuk'tan?

İ.A.G: Birincisi Kuzguncuk artık çok göç başlamıştı. Kaloriferli hayata geçişler başlamıştı, sobanın zorlukları vardı. Kuzguncuk'un aldığı göç ve o göçün

acaba bir asimilasyona neden olur mu olmaz mı soru işaretleri kafaları iyice karıştırıyordu. Daha konforlu bir yaşam arzusu vardı yani.

Evimiz, ikinci derece tarihi eser bir evdi. Dış cephesini yaptırmak çok mümkün değildi, içi için de çok para gerekiyordu. Evi satıp, artık Yahudilerin daha yoğun yaşadığı Caddebostan'a geçmek daha mantıklı geliyordu.

Ve evi de ben sattım.

Anneannem, dedem evde sürekli bu konuyu konuşur olmuştu.

Burada bir parantez açmak istiyorum. Anneannem ve anneannemin annesi çalışan kadınlardı. Anneannemin annesi Beykoz Kundura Fabrikası'ndan emekli olmuştu. Anneannem muhasebecilik yapmış bir kumaş şirketinde. Kadınlar çok aktif çalışma hayatındaydı ailemizde ki keza annemle teyzem de öyle.

Bir gün Cengiz (Bektaş) abimin evinde bir şeyler yapıyoruz; çocukları da var... Dedim ki: **"Anneanneler artık sürekli evi satmaktan bahsediyorlar. Ama ben buradan gitmeyi hiç istemiyorum."**

Cengiz abi dedi ki:

"Nasıl ya? Evi satmak mı istiyorlar?"

O sırada Cengiz abimin mimar bir

"Siz evinizi satmak istiyormuşsunuz. Ben almak isterim." dedi anneannelere.

Ve biz o evi bir hafta on gün sonra sattık. İnanılmaz bir hikayedir benim için. Yıllar sonra Eczacıbaşı'nda çalışırken evi sattığımız kişinin adını soyadını hatırladım, mesaj attım. Bana şöyle yazmıştı:

"Ben o kırmızı paltolu kız sayesinde çok istediğim bir eve sahip oldum. Evet sonradan evi ben de sattım ama seni hiç unutmadım."

Gözlerim dolar bunu anlatırken. Evin satışında bayağı parmağım var yani. Derken çok daha konforlu bir hayata geçtik. Kuzguncuk çok göç alıyordu, çok farklı insan kitleleri gelmeye başlamıştı. Daha konforlu ve daha güvenli olabilmek için herhalde göç etmek en doğru kararı o zaman.

Ama Kuzguncukla bağımızı hiç koparmadık. Her cumartesi Kuzguncuk'a Sinagog'a gelmeye devam etti bizinkiler. Üsküdar-Kuzguncuk gezmeleri yapardık. Kopamadık yani... Kopmayı da hiç istemedik zaten...

Galatasaraylıydı, anneannem de öyle. Anneannem dedi ki **"Şevket Altuğ varsa başka."**

E bir de **"Para da kazanacaksınız."** denilince anneannem tamam dedi ama sadece kapının önü için!

Sonra kendimizi bir platoda bulduk adeta. Sanki o ev bizim değilmiş de biz bir film platosunun içinde yaşıyormuşuz gibiydi.

Tuluğ Çizgen, Perran Kutman, Şevket Altuğ... Bir anda biz bir setin içinde yaşamaya başladık.

Gece gündüz çekimler yapılıyordu. Onlar bizim evde yaşıyorlar gibiydi adeta.

Ben de o ortama çok adapte oldum.

Oyuncuların perukları takar çıkarır, denerdim. Benim için de bir oyuna dönmüştü diyebilirim.

Maç olduğu günler hep birlikte izlenirdi evde. Anneannem ikramlar yapardı. O kadar da heyecanlı olurdu ki...

Bizim ev zaten hep davetlerin verildiği bir evdi. Anneannem çok severdi eşine, dostuna davetler vermeyi. Ortam böyle samimi olunca da süreç içinde anneannem evin içi için de ikna oldu. Mutfağımız falan da kullanıldı.

Derken bizim ev Şakir'in Evi oldu çıktı. Zamanla bir fotoğraf durağına döndü adeta.

Çok güzel günler yaşadık. İyi ki de yaşanmış o günler. Fotoğraflar ve eşsiz anılar kaldı bize.

Bugünden bakınca film gibi gerçekten. O sanatçılar o günlerde birer yıldızdı ama kimsenin egosu yoktu. Çok farklıydı her şey.

Ve Kuzguncuk'ta insanların eğitim seviyeleri çok yüksek değildi belki evet ama entelektüel seviyeleri çok farklı bir noktadaydı. Bu da çok etkili oldu bence bu ortama adapte olmalarında.

B.E.G: Siz kaç yaşındaydınız dizi zamanı?

İ.A.G: Sekiz-on yaşlarındaydım. Çok net hatırlıyorum her şeyi. Çiçek dağıtan kızı oymamıştım bir de maskeli bir parti vardı, orada da oynadım.

Şevket Altuğ'la yıllar sonra bir düğünde karşılaştık. **"Beni hatırlamayacağınızdan eminim ama bizim sizinle bir geçmişimiz var."** dedim. **"Ben bu gözleri hiç unutmadım.... Kuzguncuk'taki ev..."** dedi. Çok kıymetlidir benim için bu.

Kuzguncuklu olmanın bir farkı vardır.

Şu çok netti: Kuzguncuklu olmanın bir farkı vardır. Arkadaşlarımın benim gibi çocukluk anıları yok mesela. O mahalle kültürünü yaşamayan anlayamaz.

B.E.G: Dizin mahalledeki etkisi ne

arkadaşı vardı. İsmi hatırlamıyorum ama üzerinde kırmızı bir palto vardı, onu çok iyi hatırlıyorum. Elimden tuttu, bizim evin kapısına geldik:

Perihan Abla günleri

B.E.G: Sizin çocukluğunuzun geçtiği ev, malum Perihan Abla dizisindeki Şakir'in Evi. Nasıl başladı Perihan Abla günleriniz?

İ.A.G: Bir gün Kandemir Konduk geldi bizim eve ve;

"Biz burada bir film çekeceğiz," dedi. Anneannem kesinlikle kabul etmedi ilk başta.

Ama Şevket Altuğ'un başrolde olduğunu duyunca işler değişti. Şevket Altuğ hasta

oldu sizce?

İ.A.G: Heyecan yarattı. Esnafa ekonomik katkı sağladı. Kuzguncuk zaten Kuzguncuk'tu ama Perihan Abla'yla bilinirliği başka bir seviyeye çıktı. "Kuzguncuk neresiymiş?" diye merak eder oldu insanlar. Ve o dizi gerçeği anlattı bence. Kuzguncuk, tam olarak dizideki samimiyet hayatın ta kendisiydi zaten.

Evimizin dili Ladino'ydu....**B.E.G: Aile içinde Ladino mu konuşurdunuz peki?**

İ.A.G: Evet, hep Ladino konuşulurdu. Benim büyüdüğüm jenerasyonda Türkçe konuşmuyorlar zaten. Ben Türkçe konuşuyordum tabi; Türkçem düzgündür, anneannem çok

dikkat etmiştir bunun için. Bugün ben anneanneme Türkçe bir şey sorduğum zaman, o bana Ladino cevap verir. Arkadaşlarımın aileleri, çocukların bazı konuları anlamaması için Ladino konuşurlarmış mesela. Bizde Ladino gizli konuşma dili değil, evin ana diliydi. Ayrıca çok da esprili, eğlenceli bir dildir. "Unutulmaya yüz tutan dillerden biri" diyorlar ama ben o kadar umutsuz değilim. Araştırmalarımda görüyorum; özellikle Amerika'da, Güney Amerika'daki üniversitelerde Ladino'yla ilgili ciddi çalışmalar var. Bizim de daha çok sahip çıkmamız lazım.

Benim yazdığım yemek kitabının da bir kısmı da Ladino olacak. Çünkü buna karşı sorumluyuz. Bu bizim mirasımız. Gastronomi çalışmaları yaparken de Ladino kökenli yemek isimlerini, hikâyelerini anlatıyorum zaten. Ben şimdi Avrupa Birliği projeleri üzerine çalışıyorum. Sefarad kültürü, Ladino, müzikler, hikâyeler derken daha da çok duyuracağız inşallah.

B.E.G: Hayatımızın olağan gerçekleri olan konular, bir noktada yaşatılması için mücadele vermemiz gereken alanlara dönüşüyor. Bu çok garip, öte yandan da dünyanın gerçeği.

İ.A.G: Çok acı tabii. Ama bu her ülkede böyle. Türkiye'nin acı tarafı şu: Çok göç ettik. Göçün sonucunda çok az insan kalacak; yaşlı nüfus kalacak. Ben de keza Stockholm'de yaşıyorum. Ama çocuklarım var. Önceliğim oğullarım. Bu politik bir şey.

Ama şunu da söyleyeyim: Sadece azınlıklar için değil, herkes için böyle. Kim eskisi gibi Ramazan sofrası kurabiliyor? Kim eskisi gibi mevlidlere gidebiliyor? Zaman değişti. İnsanlar uzayda ev yapıyor artık. Bunu kabul etmek lazım.

Sosyal medyanın gücü ise tartışılmaz. Burada Hayim'in (Hayim Behmoaras'ın Facebook'taki Ladino skeçleri) Ladino videolarını anmak lazım. O kadar kıymetli bir şey yaptı ki. Sayısız insanın hayatına dokundu, adeta geçmişe götürdü izleyenleri.

B.E.G: Sefarad mutfağını dünyanın pek çok yerinde yürüttüğünüz çalışmalarla anlatıyorsunuz, yaşıyorsunuz. Hayim Beyle de ortak projeleriniz oldu. Birlikte Sefarad Sofraları kuruyor; hikayelerini anlatıyorsunuz. Hatta Kuzguncuk'ta da çok kıymetli çalışmalarınız olmuş.

İ.A.G: Evet, Hayimle tanışmamız da bu Ladino videolar kanalıyla oldu zaten. Birlikte çok güzel projeler yürüttük. Edirne'deki Sofralar Dile Gelse etkinliği çok ses getirdi mesela.

Sefarad turizmine de başladık, sonra devam edemedik ama proje baki; mutlaka devam edeceğim.

Ben şeflik eğitimleri de aldım ama Sefarad mutfağını yiyerek büyüdüm, yaparak büyümedim. Araştırmalarımda da çok yaşlıya ulaştım. Benden bıktılar hatta: "Sen şef değil misin, niye yüz kere soruyorsun?" diyorlar.

Şunu fark etmiyorlar: Ben sosyal araştırma yapıyorum.

Yaşlılardan bilgi almak çok zor aslında. Kaba taslak anlatıyorlar, sonra tadarken "Aa tarçın da vardı." diyorlar. O detayın benim için ne kadar kıymetli olduğunu bilmiyorlar.

Bir borekitasın 84 ayrı tarifi var bende. Çünkü her evin ekonomisi, malzemesi farklı.

Ve şunu da ekleyeyim; sadece Sefaradlar değil. Rumlar, Ermeniler, Kürtler, Aleviler... Kuzguncuk'ta herkes bu zenginliğin bir parçası. Ayırtırmak mümkün değil.

B.E.G: Kuzguncuk'ta özellikle çocukluğunuzda hangi dilleri duyuyordunuz?

İ.A.G: Rumca çok vardı. Rumca bile biliyordum komşulardan duyduğum kadarıyla. Ermenice konuşan komşularımız vardı. Ladino zaten çoktu. Lazca vardı; Lazlar vardı çünkü. Hepsi normaldi. Herkes kendi dilini konuşurdu. Dışarıdan gelen hamallar olurdu, onlardan Kürtçe duyardık mesela. Bu müthiş bir zenginlikti.

Ben de zaten hep şunu söylüyorum: Ben kültürle ilgileniyorum. Din dediğimiz şey; kişinin özeli. Ancak kültür hepimizin ortak paydası.

B.E.G: Peki Ladino hayatınızdan çıktı mı? Aile içinde en azından.

İ.A.G: Çıkmadı. Çocuklarım İspanyolca biliyor. İspanyolca ile Ladino'nun çok benzer tarafları var. Onlardan İspanyolca duyduğumda duygulanıyorum tabii ama Ladino değil yine de.

Bayram sofralarındaki duaları Ladino okuyoruz mesela. Evde Ladino şarkılar hep açıktır bende. Dinledikçe daha çok üretebiliyorum, oralara gidebiliyorum. Anneannemler ise hâlâ Ladino konuşur. Anneannem kuzenini, eltisini aradığında hep Ladino sohbet ederler... Bizim jenerasyondan sonra maalesef çok kalmadı ama yine de çabalar çok kıymetli.

B.E.G: Mutfakla ilk buluşmanız, mutfağa girmeniz nasıl oldu peki ?

İ.A.G: Galiba Göztepe'deki eve geçtiğim zamanlarda... "Çikolat salamı" derdik biz mozaik pastaya. Dolabımızda da hep olurdu. Portekiz'den Osmanlı'ya gelen bir tatlıdır. Bir hikâyesi vardır.

Neden çikolat salamı demişler? Salam gibi şekli olduğu için. Hristiyanlar domuz etinden salam yapıyor ya... Onlar da sanki onun gibi bir şey yemiş gibi göstermek için bu tatlıyı yapmışlar. Böyle bir hikâyesi vardır.

İlk onu yaptım. Bisküvileri kırdım, her yere de döktüm tabi. Gizli gizli yapmaya başladım. Ama tadında bir şey eksik. Sonra anneannemin annesi dedi ki: "Biz içine konyak koyuyoruz." O yüzden davetlerde içine mutlaka alkol ilave ederim.

Eşsiz anneanne sofraları

B.E.G: Anneannenizin sofraları nasıldı?

İ.A.G: Çok zengin bir aile değildik ama alım gücümüz vardı. Çünkü başka yaptığımız bir şey yoktu; yemek için alım gücü vardı yani. Bu orta halli her aile için öyleydi o zamanlar.

Sofralar çok özenli olurdu. Misafir eksik olmazdı evimizden. Yemek odamız ikinci kattaydı. Küçücük bir mutfağımız vardı. Kolalanmış beyaz örtü, üstüne dantel koyulurdu. **Gümüşler çok önemliydi mesela; misafir varsa gümüşler çıkardı.**

O küçücük mutfaktan o yemeklerin çıkmasına inan hayret ediyorum. Börekler mahalle fırınına giderdi, isimler yazılırdı karışmasın diye.

“**Leyla'nın böreği**” gibi... Evlerde fırın yoktu. Sobalar vardı.

Şimdi ilham aldığım sofralar o masalardı işte. Şarküteri, salamlar, peynirler, börekler, zeytinyağlılar... Masada hep Sefarad yemekleri olurdu. Dışarıdan alınan birkaç şarküteri dışında her şey ev yapıymıydı. Ve o masadaki her şey hemen biterdi; kalabalıktık haliyle.

Dedemin içki dolabı vardı. Yurt dışına giden bir şeyler getirirdi mutlaka. Ben o dolabı açınca aldığım kokuyu hiç unutamıyorum. Şimdi evimde bir sürü içki var ama o koku yok...

O koku benim için çocukluğum demek. Günlük yemekleri aşağıda, küçük masada verdik. Sobamız vardı. Sabah okula giderken anneannemin annesi sobayı yakar, sobanın üstünde ekme kızırtır, tereyağ sürerdi... O kokuyu da asla hiçbir yerde bulamam. Koku hafızası deriz ya, çok kıymetli benim için de.

Ana hatlarıyla Sefarad Mutfağı

B.E.G: Sefarad Mutfağı'ndan bahsedelim mi biraz?

Çok sade bir mutfaktır özünde. Tuz-karabiber dışında baharat çok azdır; kırmızı biber yok, kimyon yoktur. Daha da ilginç soğan-sarımsak yoktur.

Ama burada bir şey var. Haliyle Sefaradların kökeni Endülüs yani İber Yarımadası.

Orada soğan-sarımsak var aslında. Benim tezim şu; Endülüs'te Müslümanlar ve Yahudiler soğan-sarımsak yiyor diye ötekileştirilmiş. Osmanlı'ya geldikten sonra belki de ayrıştırılmamak için soğan-sarımsağı mutfaktan çıkardılar. Bu bir yazılı kaynak değil, benim tezim; ama konuştuğum akademisyenlere de mantıklı geliyor.

Yağ kullanımına gelirsek; önce susam yağı kullanılıyor, sonra zeytinyağı geliyor... Amerika'nın keşfinden sonra ayçiçek yağı çıkıyor, erişilebilir oluyor. Osmanlı'da ayçiçek yağı daha ulaşılabilir olduğu için mutfak ayçiçeğine dönüyor. Ama geçmişte susam yağı ve zeytinyağı var.

Sefarad mutfağı; atıksız mutfak

Sefarad mutfağı fakir bir mutfak.

“**Sefalet mutfağı**” diyoruz hatta.

O insanlar geldiklerinde hiçbir şeyleri yoktu. Elde bir anahtar, dil, şarkılar, yemekler, hafıza... O yüzden kabak kabuğu, kavun çekirdeği, karpuz kabuğu... Hiçbir şey atılmıyor.

Şimdi “**atıksız mutfak**” diyorlar... Bu zaten yüz yıllar önce hayatın gerçeğiymiş.

B.E.G: Anneannenizin imza yemekleri nelerdi desem?

İ.A.G: Hiç düşünmeden Borekitas derim. Onunkinin üstüne yoktur. Pesah Keki muhteşemdir... Enfes beyin yapar, çocuk

beyin yiyebilir mi ya! Anneannem yaparsa bayılarak yer. Hatta ben hiç beyin yemeyen kişilere kör tadım yaptırıyorum; inanamıyorlar beyin olduğuna.

Sefarad mutfağında iki üç sabit sos var: Agristada (ekşili), tomatkom (domatesli) Yemekler genellikle bu iki sosla pişer. Yani bizim mutfağımızdan az malzemeyle çok yemek çıkar.

Patlıcan yangınları

Borekitasın yeri her zaman başkadır. Aslında empanadadan geliyor. Osmanlı'ya gelince komşunun böreğini görüp “borekitas” diyorlar. En popüler ise patatesli ve patlıcanlı olanlarıdır.

Patlıcan, Sefarad mutfağının kralıdır zaten. Patlıcan uğruna Ladino şiirler var.

Patlıcan gözlü derlermiş İspanya'da patlıcan yiyen Yahudilere. Osmanlı'ya gelip de saraya girince patlıcanın alımı da artıyor.

Patlıcan kızartmalarıyla büyük yangınlar da olmuş; patlıcan yangınları.

B.E.G: Sofraların sizdeki anlamı nedir peki?

İ.A.G: Sofra ve yemek çok birleştirici iki şey. Aile olmak için kan bağı gerekmez. Sofranın etrafında oturunca o yemek seni aile yapıyor. Biz de sofraya bakış biraz da böyledir.

Şabat sofraları, bayramlar ve tatlı masaları

B.E.G: Peki özel gün sofralarınız nasıldı?

İ.A.G: Şabat sofralarında Cuma akşamı aile bir arada olur. Balık özellikle yenir.

Dua okunur, şarap içilir.

Kadın bizde çok güçlü bir figürdür; gelenek aktarıcıdır. Yemeği yapar, sofrayı kurar, cumartesi sabahı kahvaltıyı hazırlar...

Bayramlara gelince malum bizde çok bayram var. Günler öncesinden hazırlıklar yapılır ve koskocaman sofralar kurulur. Her evde benzer yemekler olur aslında. Yumurta çok önemlidir bizde. Pesah'ta ise maya kullanılmaz; yumurta kullanılır. Hamursuz yaklaşıncaya yumurta fiyatları artmış, “**hamursuz geliyor**” derlermiş. :)

Ve balık... Eğer balık yerken; kötü bir şey konuşulduysa o an; “**tamam tamam, balık yiyoruz şimdi**” deyip konuyu kapatırız. Konuyu, balıkla tatlıya bağlarız yani.

Bir de cuma akşamları Marmara'dan çıkan gelincik balığı (gaya balığı) vardır. Çok çirkin bir balıktır aslında ama sadece İstanbul Yahudileri yemiş ve çok lezizdir. **Balıkçılar Yahudiler için avlar, Avram da kapı kapı gezer, dağıtırdı...** Şimdi yok, bulunmuyor pek.

Tatlı masaları

13 yaş törenleri olan Bar mitzvah veya bat mitzvahlarda ve doğumlarda tatlı masaları kurulur.

Tatlı masası demek: Evet çok güzel bir şey oldu, hayatımız da hep tatlı olsun anlamına geliyor. Sefarad mutfağında tatlı çok zengin: badem, ceviz, bal çok kullanılır. Endülüs'ten gelen bir gelenek bu.

Bayramlarda marzipan yani badem ezmesi göndeririz birbirimize.

Edirne'de badem ağaçları çokmuş zamanında. Sefarad şefler saray mutfağına girince badem ezmesi saraya giriyor ve Edirne'de meşhur oluyor. **İspanya'da marzipan, bizde maksapan denir.**

Misafire ikram ise çok kıymetli. Bugünün reçelleri önceden tatlı yerine tüketilirdi. Gümüş tabakta, su bardağıyla ikram edilirdi ve reddedersen ayıp sayılırdı. Bir kaşık alır, üstüne su içersin. Hamursuzda ise Şarope Blanco olur. Hristiyanlarda "**çevirme tatlısı**" var, çok benzer. Bir kaşık alırsın, üstüne soğuk su içersin.

Kuzguncuk simaları

B.E.G: Kuzguncuk dediğinizde aile dışında hangi simalar var aklınızda?

İ.A.G: Perihan vardı... Kadir abinin büyük kızı. Rahmetli olduğunu biliyorum. Horozları vardı, sokakta onlarla gezerdi. Kasap Halil mesela... Etin nasıl yenileceğini, hangi kısmın yenmeyeceğini resmen eğitim gibi verirdi. Hâlâ yaşar. Kasap dükkanını da oğlu işletiyor şimdi. Kadir Bakkal... Cengiz Bektaş... Bir de elektrikçi bir Albert vardı, "**kesin bir yerde bir şey bozuldu**" derdim onu görünce.

Dilim Pastanesi'nin sahibi Hayri Amca mesela. Eskiciler vardı... Sütçü vardı Anadol arabasıyla...

Açık sinema vardı eskiden. Sahibine Kulaksız derlerdi... Kulağının biri yoktu. Annemler açık sinemaya gider Frigo yerlerdi. Ben de bir kere gitmişim ama sonra kapanmıştı.

Onkli Nesim, Tant Estreyam...

Kuzguncuk'taki herkesin yeri ayrıdır bende.

Kuzguncuk'un bugünkü hali canımı acıtıyor!

B.E.G: Kuzguncuk'un bugünkü halini nasıl değerlendiriyorsunuz?

İ.A.G: Çok zor bir soru. Canımı acıtan bir soru. Şimdiki Kuzguncuk'a baktığım zaman içler acısı görüyorum. Kuzguncuk bostaniyla, insanıyla bambaşka bir yerken şimdi çok popülist bir yere dönüştü. Geçmişten kırıntı kalmamış gibi. Birkaç butik işletme var geriye kalan.

Dada Kuzguncuk diye bir antikacı var mesela; oraya sahip çıkan değerlerden biri, onu çok seviyorum. Keşke biri el atsa da insanlar eski Kuzguncuk'u tekrar görebilse.

Biz Hayimle (Behmoaras) birlikte Uğur Yücelle bir Zoom programı yaptık. Uğur Yücel, komşumuz ve teyzemin sınıf arkadaşıydı. O program beni o kadar etkiledi ki; günlerce kendime geledim ama ne kadar doğru bir yolda olduğumu da çok iyi anladım.

Herkes birbiriyle öylesine içli dışlı ki Kuzguncuk'ta. Hiçbir sınıf farkı, hiçbir ayırım olmaksızın. Unutulmaz saatler yaşadık o programda.

Uğur Yücel'i çocukluk arkadaşlarıyla buluşturduk;

"Sen Leon'un oğlu değil misin ya?

Biz seninle misket oynardık." diyor mesela birine Uğur Yücel ve inanılmaz anılar anlatılmaya başlanıyor. Gözyaşları sel olmuştu resmen.

İnanamazsın o samimiyete. İşte Kuzguncuk tam olarak budur.

Benim en büyük hayallerimden biri, Kuzguncuk'ta azınlıkların yaşadığı dönemin yemeklerinin bulunduğu bir mekanın olması. Dolayısıyla böyle bir proje olur ise gönüllü olarak her zaman orada anlatan, yemeği yapan kişi olarak bulunmayı çok isterim.

Bir Kuzguncuklu olarak... Kendime Kuzguncukluyum diyebilir miyim bilmiyorum. Evet, orada doğmadım ama ailem Kuzguncuklu; benim bir gönül bağım var her şeyden öte. Bir geçmişim var Kuzguncuk'ta... Kuzguncuk benim çocukluğum... Dolayısıyla Kuzguncuk için her ne gerekirse, elimden gelenin hepsini yapmaya her zaman hazırım.

Açık Büfe Kahvaltı 08:00-14:00

Açık büfe kahvaltıda israf etmeyen, masasına aldığı bütün ürünleri bitiren müşterilerimize indirim uyguluyoruz!

Geleneksel Türk Mutfağı

Gerçek Anadolu mutfağının izinde: geleneksel tariflerle hazırlanan otantik kebaplar ve mangalın enfes kokusu.

Istanbul'un Balkonu

Taze demlenmiş kahveler, ev yapımı tatlılar ve Boğaz esintisi eşliğinde keyifli bir mola...

Günün her saati, Kuzguncuk'un kalbinde, samimi bir atmosferde sizleri ağırlıyoruz.

PAZARTESİ GÜNLERİ KAPALIYIZ
REZERVASYON İÇİN: 0(216) 492 15 00

DETAYLI BİLGİ İÇİN LÜTFEN ARAYINIZ

klas köfte

köfte piyaz uğra bize bu yaz

Bayram bereketi Kuzguncuk'tan sofralarınıza yayılsın.
Ramazan Bayramınız mübarek olsun.

icadiye caddesi no: 9/D

0216 492 83 03

klaskofte.kadrisahin

Avukat
Özcan
Bakırcı

1

Vapur Kafe Sohbetleri

Kuzguncuk İskelesi'nin altında, denizin tuzlu kokusuna karışan çay buharı eşliğinde konuşuyoruz. Vapur Kafe'deyiz. Masaların birbirine degecek kadar yakın olduğu, hani şu kimsenin uzun süre yabancı kalamadığı mekânlardan. Müdavimler birbirini tanıyor. Tanımayan da bir selamın, çayın hatırına tanışıyor.

"Vapur Kafe Sohbetleri"nin ilk konuğu, Türk Sineması'nda 1000'in üzerinde filmde emeği bulunan bir ışık ustası: **Süleyman Çekiç.**

İlk bakışta insana eski İstanbul beyefendilerini hatırlatan bir zarafet...

Konuşmaya başladığında ise kelimelerini titizlikle seçen, suskunlukla konuşma arasındaki dengeyi iyi bilen biri.

Süleyman Çekiç, 1970 yılında sinema setlerine adım attığında, henüz ışığın yalnızca bir teknik mesele olmadığını, bir anlatım dili olduğunu bilmiyordu belki. Ama kısa sürede öğrendi. Aslan Yıldız, Erol Batıbeki, İlhan Aslım ve Hüseyin Özşahin gibi ustaların yanında yetişti. İlk büyük imtihanını ise Yılmaz Güney'in *Zavallılar* filmi ile verdi. O filmde yalnızca bir set deneyimi kazanmadı; gölgenin de ışık kadar konuşabileceğini öğrendi. Sonrası yarım asrı aşan bir yolculuk... Binlerce kare, yüzlerce set, sayısız hikâye. Bugün adını IMDb'de arattığımızda önümüze sayfalar dolusu film listesi düşüyor. Ama Yeşilçam'ın kadim vefasızlığı burada da karşımıza çıkıyor. Filmlerin pek çoğunun jeneriğinde adı bile yok. Oysa onun emeği, Türk sinemasının belleğine sinmiş durumda; perdeye düşen her ışıkta, her gölgede izi var.

Kibar Feyzo'nun köy meydanında, *Çöpçüler Kralı'nın* İstanbul sokaklarında, Şabanoğlu Şaban'ın neşeli kışla sahnelerinde; *Zengin Mutfacı'nın* ağır atmosferinde, *Zıkkımın Kökü'nün* hüznü taşıyan manzaralarında onun

ışığı dolaşıyor.

Biz bugün onunla Yozgat'ın bir köyünden Yeşilçam'a uzanan yolu, emeği, kırgınlıkları, Yeşilçam'ın bitip bitmediğini ve ışığın hatırasını konuştuk.

Süleyman Bey, binin üzerinde filmde katkınız var. İnsan dönüp bakınca ne hissediyor?

Yeşilçam'ın Işıqla Konuşan Ustası Süleyman Çekiç

ÖZEL
DOSYA

Rakam olarak söyleyince insanın kendine bile yabancı geliyor. Ama ben onları sayı olarak görmüyorum. Her film ayrı bir hikâyeydi, ayrı bir setti, ayrı bir meydan okumaydı. O rakamın arkasında sabahın

dördünde kurulan projektörler, yağmur altında beklenen sahneler... uykusuz geceler var.

IMDb'de adınızı arattığımızda sayfalarca film çıkıyor. Ama pek çoğunun jeneriğinde isminiz yok. Buna kırılıyor musunuz? (Çayı karıştırıyor, kısa bir sessizlik.)

İnsan emek verdiği işte adını görmek ister elbette. Hele ki gece gündüz çalışmışsanız... O dönemlerde her şey çok hızlıydı. Jeneriklere herkes yazılmazdı. Bazen

teknik ekipten isimler eksik kalırdı. Kırıldım mı? Gençken kırıldım. "Bu kadar çalıştım, neden yok?" dedim. Ama sonra şunu anladım: Işık görünmez zaten. Onun kaderi budur. Eğer sahne güzelse, kimse ışığı sormaz. Kötüyse hemen fark edilir. Bizim mesleğin kaderi biraz böyledir.

Yeşilçam'la ilk tanışmanız nasıl oldu?

Babamla birlikte 1968 yılında Yozgat'ın Hacı İlyas köyünden İstanbul'a çalışmaya geldik. Zeytinburnu'nda bir gecekonduya başımızı sokup çalışmaya başladık. Önce çorap fabrikasına verdi babam, sonra oto tamirhanesinde iş buldum. Öğle aralarında, yemek molalarında gazetelerdeki Yeşilçam haberlerine bakar iç geçirirdim. Artist olma hayalleri kurardım.

O rüyayı gerçeğe dönüştüren Günaydın gazetesindeki ilan mı oldu?

Evet. Bir mola sırasında **Günaydın'**ı karıştırırken küçük bir ilan gördüm: "Filmlerde rol alacak yeni yüzler aranıyor."

Pazar günü izinliydim.

"Gideceğim," dedim.

Yeşilçam Sokağı'na ilk adım atışınızı anlatır mısınız? Neler hissettiniz?

Sabah erkenden çıktım. Üzerimde en fiyakalı kıyafetlerim vardı. **Yeşilçam Sokağı'na** vardığımda dizlerim titriyordu.

Yeşilçam'ın kötü adamlarından **Behçet Nacar**'a ait olduğunu sonradan öğrendiğim kahvehaneye çekingen adımlarla girdim. Yine sonradan öğrendim burası "Kavgacılar Kahvesi" imiş. Arkalarda bir masaya oturdum. Yan masada yine beyazperdeden tanıdığım o sert yüzlü adamlar vardı: **Kudret Karadağ, Süheyl Eğriboz, İhsan Gedik, Arap Celal**... Gürültüyle okey oynuyorlardı. Ben hayranlıkla bakıyordum. Filmlerde gördüğüm, sinema salonlarında ısıkladığım, o kötü adamlar dokunabileceğim kadar yakındı.

O sırada kapıdan içeri biri girdi. Etrafına baktı. Göz göze geldik. "Filmde çalışır mısın?" dedi. "İş nedir?" "Işık kuracağız. Ekipman taşıyacaksınız." Tereddüt etmedim. "Tamam," dedim.

İlk set deneyiminde neler hissettiniz?

Ekipmanları minibüse yükledik. Set, Sultanahmet Cezaevi'ndeydi. Minibüsten indik. Kalabalık bir ekip... Ve karşıda ışığın altında duran bir yıldız: **Ayhan Işık**. O anı hiç unutamam. Işığın bir insanı nasıl değiştirdiğini gördüm. Belki de o gün karar verdim: Kamera önünde değil, arkasında olacağım. **1970'te başladınız. O ilk**

Yıllar nasıldı?

Set bir okul gibiydi. Asistan olarak kablo taşırdım, reflektör tutardım. Ustalarım

bana önce sabrı öğretti. Işık aceleye gelmez. Güneşin açısını beklersiniz. Bazen bulut geçer, bütün plan değişir. O günlerde teknoloji yoktu. Işığı kurmak emekti, matematikti, sezgiydi.

İlk ışık şefliğiniz Yılmaz Güney'in "Zavallılar" filmiydi. Nasıl bir deneyimdi?

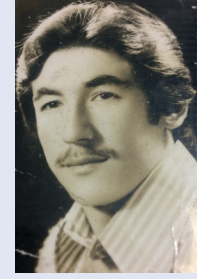
Zordu. Ama öğreticiydi. Yılmaz Güney, çalışırken çok sertti ama iş bitince dünyanın en babacan adamına dönüşürdü. Sette herkesle ayrı ayrı ilgilenirdi. Başrol oyuncusuna da figüranına da set işçisine de aynı muameleyi yapardı. **Ustalarınızdan söz eder misiniz? En çok kimden etkilendiniz?**

Hepsinden ayrı ayrı... Aslan Yıldız disiplinin ne demek olduğunu gösterdi. Erol Batıbeki

ile uzun yıllar çalıştım; ışığın matematiğini ondan öğrendim. İlhan Asım ve Hüseyin Özşahin'de iş ahlakı denilen şeyin ne olduğunu gördüm. Usta dediğiniz sadece teknik öğretmez; karakterini de şekillendiriyor...

Ankara Film Festivali'nde aldığınız ödül sizin için ne ifade ediyor? "Gün Ortasında Karanlık" benim için özel bir filmidir. O ödül sadece bana değil, birlikte çalıştığım tüm ekibe aitti. Işık tek başına kurulmaz; bir ekip işidir. **Sorunları neydi Yeşilçam'ın?** En büyük sorun süreklilikti. Emekçiler bu nedenle sık sık işsiz kalırdı. Senaryolar çoğu zaman acele yazılırdı. Teknik ekipman yetersizdi. Bazen bir reflektör yerine beyaz çarşaf kullanırdık. Ama biz o kısıtlı imkânlarla mucizeler yaratmaya çalıştık. **Yeşilçam sineması bitti mi?** Yeşilçam bir dönemdi. Bir üretim biçimiydi. O anlamda bitti. Çünkü o sistem artık yok. Haftada iki film çekilen zamanlar geride kaldı. Aynı

Çok sık giyindiğiniz söylenir. Hatta Yeşilçam'ın en sık adamlarından biri olduğunuz...

(Gülüyor.) Şıklık biraz meraktan gelir. Zamanında reklam projelerinde de çalıştım. Özellikle Vakko defilelerini çekerken mankenlerin kıyafetlerini dikkatle incelerdim. Renklerin uyumunu, kumaşın ışıkla ilişkisini orada öğrendim. Işıklıysanız renk dilini bilmek zorundasınız. Giyinmek de biraz onun devamı.

Hiç "Ben de kamera önünde olsaydım" dediğiniz oldu mu?

Hayır. Herkesin yeri başka. Ben ışığın arkasında mutluydum. Sahne güzelse, oyuncu iyi görünüyorsa benim işim bitmiştir.

Bugün geriye baktığınızda en çok neyi sahipleniyorsunuz?

O ilk pazar gününü. Yeşilçam Sokağı'na giden o çekingen delikanlıyı. Eğer o adımı atmasaydım, hayatım başka olurdu.

Ben oyuncu olamadım belki ama binin üzerinde filmin ışığını kurdum. Bu bana yeter. Çünkü sinema sadece görünen yüzlerden ibaret değildir. Bazen en güçlü hikâyeye, projektörün arkasında yazılır.

Vapur Kafe'de çaylar tazeleniyor. Süleyman Çekiç üstünü başını düzeltiyor. Duruşu hâlâ zarif, bakışı hâlâ dikkatli.

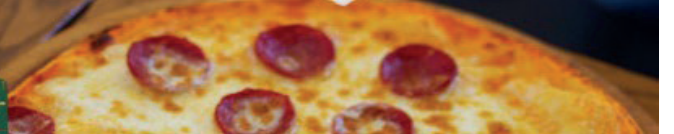
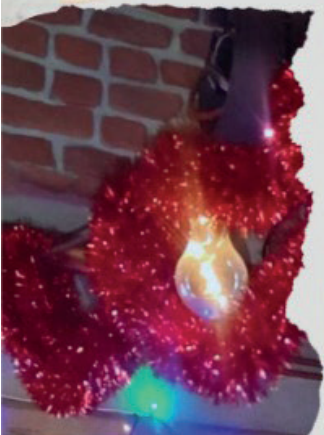
Onun hikâyesi, yalnızca bir ışık ustasının hikâyesi değil. Aynı zamanda Yeşilçam rüyasının da ete kemiğe bürünmüş hali.

O ve onun gibi emekçiler filmlerde hep arka plandalar. Ama hep oradalar...

Cafe 2

Kuzguncuk'un mahalle sıcaklığıyla Ramazan Bayramınız kutlu olsun.

Yıllardır elyapımı pizzalarımız ve sade ama doyurucu burgerlerimizle tanınıyoruz; özenle seçilmiş malzemelerle hazırlanan pizzalarımızda klasik tatları küçük sürprizlerle birleştiriyoruz. Kuzguncuk İcadiye Caddesi'nde konumlanan butik mekânımız, hem sıcak sohbetlere hem de keyifli molalara ev sahipliği yapıyor.

☎ (0216) 391 74 74

📷 cafeiki

No:2/2A, İcadiye Caddesi Tenekeci Musa Sokak Kuzguncuk Mahallesi, Kuzguncuk, 34674 Üsküdar/İstanbul

GÜZELLEME

Faide Çaplı

BİCAN EFENDİ'NİN SOKAĞI

Bican Efendi Sokaktayım, Kuzguncuk'ta. Bir araştırmaya göre Biyiciyan Efendi Sokakmış adı bir zamanlar.

Yani Oyuncuoğlu Efendi Sokak.

Ve ilk Türk sineması sessiz örneklerinden bir dizi komedi filmi olan Şarlomsu Bican Efendi'nin adını almış daha sonraları da.

Başındayım Bican Efendi Sokağın, o azametli yokuşun başında, postanenin solunda, şimdilerde Refika'nın Mutfağı'nın satış yeri olan o küçük dükkân, demirci Artin Usta'nın dükkânının önünde...

Gelip geçerken oradan onun demiri keserken, dövüp şekil verirken, işlerken çıkardığı sesleri duyardık. Ben şimdi yine duyuyorum o sesleri. Orada o, yine çalışıyor.

"Biliyor musun Artin Usta?"

"Senin bizim Bican Efendi Sokağı'nın en sonundaki evimizin mutfağı için ayaklarını demirden, oturma bölümlerini de tahtadan yaptığın tabureler var ya, hani o beyaz yağlı boyalı, onlar hâlâ bizimle?"

Çanakkale Boğazı kıyısında, Cennetkoy'daki evde, Gelibolu'da.

Dur bakayım!

Neredeyse 60 yıl geçmiş aradan.

Sen oradasın değil mi?

Çalışıyorsun yine. Çalışma seslerini duyuyorum hâlâ demir üzerinde. Yokuşun en başında ise o güzelim tarihi postanemiz vardı. Hani mektuplarımızı, telgraflarımızı, bayram, yılbaşı kartlarımızı gönderdiğimiz, postacımızın da bize gelenleri oradan alıp getirdiği postanemiz.

Tahta, oymalı, çok eski, o zamanlar bile çok eski yazı masası olan, camlı, güzel, tarihi, şimdilerde antikavezne ve memur bölümleri bulunan postanemiz.

Sen de oradasın işte!

Ve postacımız çantası dopdolu çıkıyor kapından, dağıtmaya mektupları, başında şapkası, ayaklarında postalları ile.

Oradasın değil mi postane? Hâlâ bende durur

postacımızın getirdiği birkaç yaldızlı, pullu yılbaşı kartı, arkadaştan, akrabadan.

Çıkıyorum yokuşu.

Ortalarına doğru hafiften bacaklarım kesilmeye başlar hep. Dururum biraz tam da kasabımız Sarı Kasap'ın oturduğu evin önünde. Basamaklarda hanımı olur, süpürür durur merdivenleri. Selamlaşır, güleriz birbirimize. Hâl hatır sorarız. Sonra ben yoluma devam, o da merdivenleri süpürmeye. Biraz daha yukarı çıkınca sağdaki ve ortadaki kırmızı kiremit renkli, üç katlı evin önündeki küçük verandada Madam oturur durur çoğu zaman. Ya sebze ayıklar yaz ise ya da oturur örgü örer mevsim sonbahara, kışa dönmüşse penceresinin önünde. Hele de annem yanımdaysa ve de ben henüz okula gitmemişsem, daha ana çocukluğumdaysam, "Ahh bu güzel gözlü, sarı saçlı kızı ne güzel giydiriyorsun, elbiseler dikiyorsun. Taş bebek bu. Taş bebek, maşallah!" der dururdu. Oradasın değil mi Madam? Moda'ya taşınmadınız, oradan da Atina'ya. Taşınmadınız değil mi?

Gülüşün, uçları dışa kıvrık, gri saçların hâlâ gözlerimin önünde. Eve az kaldı ama nefesim hızlandı çok, soluk soluğayım. Sağda ahşap iki katlı evin önünde de

Bülbül... Bülbül Arap, koyu renkli teni, saçları kuzgunî siyah. Topuz ama kıvrıçlı öyle belli ki, taşmakta tokalardan.

Ahh, Bülbül! Beni gördü mü gelir sarılır, kucaklar, iki yanağımdan öper de öper. Bazen öyle sıkıldım ki kaçırmaya çalışırdım ondan. Bülbül, merhaba! Sen de oradasın değil mi? Öpücüklerinin sıcaklığı hâlâ yanaklarımda... Bülbül'ün evinin yanında daha sonra ortaokul ve lise arkadaşım olacak Zuhaller yaşardı. Bir ablası vardı Semahat, zümrüt yeşili gözler, boy, pos, endam, öyle bir güzelliği ki. Bir köpekleri vardı, adı Koçero. O ölünce Kontes geldi yerine. Onlar da Moda'ya taşınırken, Kontes'i bana bıraktılar, bahçemiz var diye. Ama bir süre sonra özleyip aldılar, götürdüler.

Oradasın değil mi Zuhal? Benim de hiçbir daha köpeğim olmadı. Hep kedim oldu.

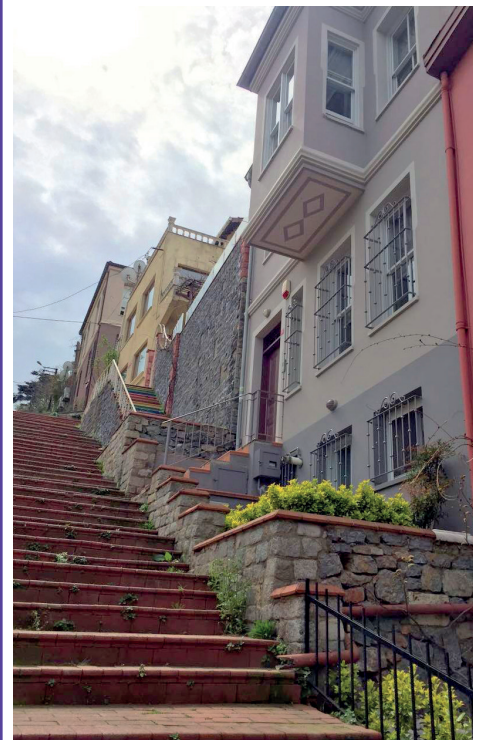
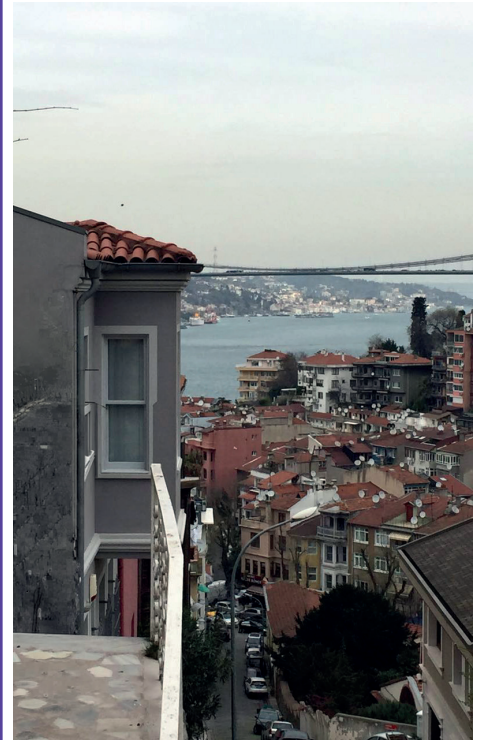
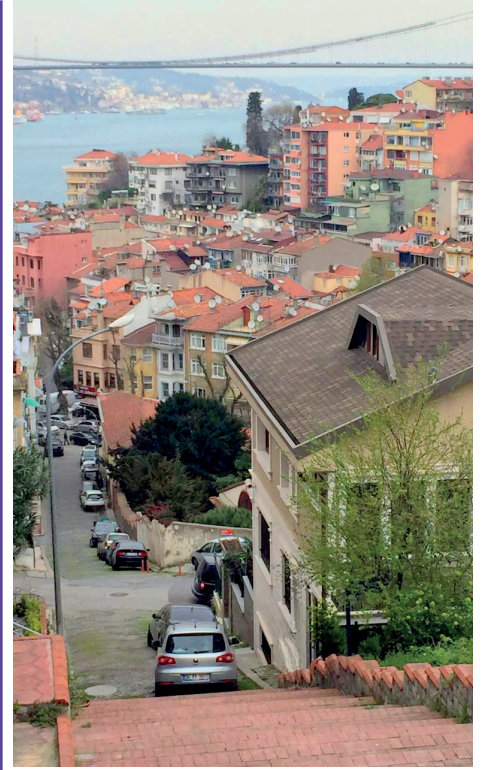
Biliyor musun Zuhal? Arada yokuşu kesen bir yol ve tekrar yokuşta Fethiye Hanımların evi. Sarı ev. Oğlu Yüksel'in trikotaj makinesinde çalışırken makine sesinin Bican Efendi Sokağa yayıldığı ev. Biraz gizemli, esrarengiz ev. Fethiye Hanım, oradasın değil mi? Oturma odandaki bir dolabın içindeki mutfağında pişirdiğin kahvelerin tadı hâlâ damağımda.

Ve sonunda, sonunda 36 numaralı kapı. Bizim ev nihayetinde. Pembe iki katlı kâgir evin kapısı. Kapının yanında bir çınar ağacı dinlerdi nefes nefese soluyuşlarımızı. Ardından evin onlarca basamaklı merdivenleri. Çık Allah çık, bitmez gibiydi.

Oradasın değil mi Faide?

Ev der gibi, "Neredesin sen Faide?" Ama ben oradan hiç ayrılmadım ki!

Faide Çaplı.

Kuzguncuk'un Çınarları, kıymetli yazarlarımız ve komşularımızla iftar davetimizde bir araya geldik. Bu güzel gece için Dilruba Restoran'ın sahibi Said ÖZADALI ve genç patron işletmeci Ömer Faruk ÖZADALI'ya sonsuz teşekkürler.

İyi ki geldiniz sevgili dostlar. Birlikte olduğumuz, daha nice güzel buluşmalara.

Takip Et

kuzguncukvarlik.com REKLAMLARINIZ İÇİN

Kuzguncuk'ta bir ilk. Tandırda börek köfte ve tavuk güveç lezzetleri

Kuzguncuk sofralarında bir araya gelen kalplerle nice mutlu bayramlara.

☎ 0216 492 93 93

ÇENGELKÖY BÖREKÇİSİ
Bir İstanbul Klasifi

Cengelkoy.borekci

Kuzguncuk Mah. İcadiye Cad.
Temel Apt. No:27/A Üsküdar

Büfe Kuzgun
Kuzguncuk'un Yeni Buluşma Noktası

Kuzguncuk'un sıcak ruhunu, mahallenin samimiyetini ve iyi yemeğe olan tutkusunu bir araya getiren Büfe Kuzgun, günün her saatinde taze, lezzetli ve ulaşılabilir seçenekler sunuyor.

Yerel üreticilerden aldığımız kaliteli ürünlerle hazırlanan menümüz; tostlardan sandviçlere, günlük atıştırmalıklardan içeceklere uzanan geniş bir lezzet yelpazesi sunuyor. Mahalle kültürünü yaşatan, hızlı ama özenli bir deneyim arayan herkes için ideal bir adres.

Instagram: @bufekuzgunist
Telefon: 0 216 532 35 51

Kuzguncuklulara Özel Ayrıcalık %10 İndirim

Kuzguncuk mahalle sakinlerine ve bölgede emek veren tüm çalışanlara %10 indirim Mahallemize sahip çıkan herkese küçük bir teşekkürümüz.

Her Gün, Her Saat Yanınızdayız

- Taze ürünler
- Hızlı servis
- Uygun fiyat
- Samimi mahalle atmosferi

📍 Üryanizade Sokak – Kuzguncuk
Sizi Büfe Kuzgun'un sokak lezzetlerine bekliyoruz.

KUZGUNCUK KAVURMACISI
Gerçek kavurmanın adresi

Kuzguncuk Kavurmacısı
• Kuzgun Kahvaltısı • Kuzgun Meze

- Pilav üstü kavurma
- Günlük taze üretim
- Geleneksel Anadolu lezzeti

📍 Kuzguncuk Mahallesi
İcadiye caddesi, Tufan Sk. no:3 Üsküdar
☎ 0532 381 7422
📧 kuzguncuk.kavurmacisi

KUZGUNCUK PİLAVI

Kuzguncuk sofralarında paylaşmanın mutluluğunu yaşadığınız güzel bir bayram olsun.

Kuzguncuk Pılavı
• Nohutlu Pılav • Tavuklu Pılav • Kıymalı Pılav • Mantarlı Pılav • Çiğdemli Pılav • Karabiberli Pılav • Kuru Soğanlı Pılav • Kuru Fasulyeli Pılav • Çiğdemli Pılav • Karabiberli Pılav • Kuru Soğanlı Pılav • Kuru Fasulyeli Pılav

📍 tarihikuzguncukpilavi ☎ 0552 158 06 60
Kuzguncuk mahallesi İcadiye caddesi no15/A Üsküdar İstanbul

İşimiz gibi yüksek duygularla
Ramazan Bayramınızı tebrik ederiz.

Kule Vinç Yatırımıyla Ev Kirasının 5 Katına Kadar Kazanç!

- ✓ Satış & Kiralama
- ✓ Teknik Servis
- ✓ Yedek Parça
- ✓ Yatırım Danışmanlığı

HEMEN ARAYIN

- +90 552 748 1728
- info@starcrane.com.tr
- Finans Şehir, İstanbul

in f You Tube Instagram

Web sitemiz ve sosyal medya hesaplarımız için kodu okutabilirsiniz.

Kuzgun Kahvesi

Dünya Mutfağı ve Kahvaltı
Kuzguncukta Lezzetin Tek Adresi

Bayramın sıcaklığı tüm mahallemizi sarsın, gönüller bir olsun. İyi bayramlar.

Kuzguncuk Mahallesi , İcadiye Cd.No:25,
Üsküdar, İstanbul, Turkey

Kuzguncuk Burger Coffe

Kuzguncuk'un samimi sokaklarında dumanı üstünde enfes burgerle tanışmaya hazır mısınız? Her ısırıkta taptaze malzemeler, özenle hazırlanmış soslar ve tam kararında pişmiş etin mükemmel uyumu...

Tüm dostlarımıza ve komşularımıza huzur dolu bir Ramazan Bayramı dileriz.

Kuzguncuk, İcadiye Cd.No:44, 34674 Üsküdar/ İstanbul
Tel:(0216) 201 28 28

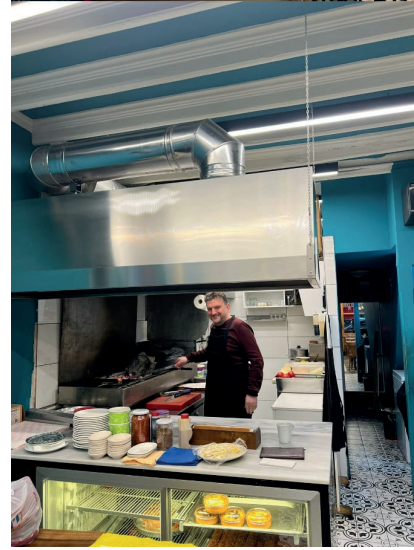
ZEKE USTA KARADENİZLİ HIRÇIN KEBAPÇI

Ramazan Bayramı'nın birlik, beraberlik ve dayanışmayı güçlendirmesini temenni eder, iyi bayramlar dileriz.

İcadiye Caddesi No: 31

0216 909 14 56
0532 282 71 84

kebacizekiustaninyeri

Bostan İftarla Şenlendi

Kuzguncuklular Derneği'nin öncülüğünde Refika Birgül, Üsküdar Belediyesi'nin destekleriyle düzenlenen Geleneksel iftar yemeği Kuzguncukluları eski ruhunu canlandırırçasına bir araya getirdi. İftar büyük ilgi görürken ve yoğun katılım mahalle dayanışmasına güzel bir örnek oldu. İftar sonrası Karagöz gölge oyunu ile çocuklarımıza güzel anılar bıraktı. İşte Kuzguncuk farkını ortaya koyan güzel kareler.

Olca Demir & Oya Coşkun

İcadiye Caddesi adına yakışan bir isim: Refika...

İcadiye Caddesi'nin tarih kokan yokuşunda, Simotas Binası'nın duvarları arasında şekillenen bir lezzet yolculuğu var. Refika Birgül'ün mutfak anlayışı, bu semtin asırlık üretim geleneğiyle o kadar örtüşüyor ki, İcadiye'nin ruhu adeta onun tencerelerinde yeniden kaynıyor.

Şimdi gelelim asıl meseleye: Refika'nın uzun yıllardır üzerinde çalıştığı büyük eserine ve onun mutfaka yaklaşımını şekillendiren felsefeye.

Neyi, nasıl ve neden yaptığımıza odaklanan, tariflerden değil pişirme tekniklerinden yola çıkan, o teknikleri şemalarla, ek bilgilerle açıklayıp tariflerle sonuçlandıran, kısacası konusuna doğru açıdan yaklaşan farklı bir kitap hazırlamış.
Teknik Odaklı Yaklaşım: Geleneksel yemek kitaplarından farklı olarak **Miras**, tariflerden çok pişirme yöntemlerine odaklanıyor. Amaç, okuyucuya **"şu yemeği şöyle yap"** demekten öte, **"yemek yapmanın matematiğini"** öğretmek. Burak Arpak'ın ifadesiyle: **"Köfte, dolma, börek, zeytinyağlı gibi her gün yediğimiz yemeklerin matematiğini, malzemelerin işlevini ve işlenmesini anlamaya çalışınca,**

sonrasında o yemekleri yapmak, türetmek ve başkalarına aktarmak da kolaylaşıyor."

Kayıp Terimlerin İhyası: Belki de en heyecan verici özelliklerden biri, Türk mutfağının unutulmaya yüz tutmuş terimlerini gün yüzüne çıkarması. *Jülyen yerine 'kibrit çöpü', brunuaz yerine 'tavla zarı' gibi mutfağımıza ait terimleri tekrar canlandırdık* diyor Refika. Bu, sadece bir yemek kitabı değil, aynı zamanda bir dil ve kültür mirası çalışması.

Refika Birgül'ün Yemek Yapma Anlayışı Refika Birgül'ün mutfak felsefesini anlamak için onun kendi sözlerine kulak vermek en doğrusu: **"Benim mutfakta yapmaya çalıştığım, geleneklere dört elle sarılarak, kuralları yıkmak."** Bu cümle, onun tüm üretiminin özeti aslında. **Gelenek ve Yenilik Arasında Köprü** Refika'ya göre gelenek demek kural demek değil. O, geleneksel lezzetleri korurken, onları modern bir yorumla sunmayı amaçlıyor. Bu yaklaşımın temelinde, aile mirasından gelen zengin bir kültürel arka plan var: **Kıbrıslı annesinden Akdeniz mutfağını, Nevşehirli babasından İç Anadolu'nun hamur işi kültürünü devralmış.**

Yemek Yapmanın Matematiği Refika'nın yemek anlayışının en çarpıcı yanlarından biri, mutfaka matematiksel bir zekâyla yaklaşması. Robert Kolej ve Koç Üniversitesi Psikoloji Bölümü mezunu olan Refika, aslında matematik ve fizik insanı olduğunu söylüyor. Bu analitik bakış, onun mutfakta **"denklemler"** kurmasını sağlıyor.

Bu yaklaşımı en iyi anlatan ise Burak Arpak'ın sözleri: **"Bunu, Refika'nın matematikten, benim ise kimyadan sevdiğim denklemler üzerinden anlatmayı uygun bulduk."**

Miras kitabı da işte bu analitik zekânın ürünü: Malzemelerin işlevini, pişirme yöntemlerinin bilimsel temelini, lezzetin arkasındaki kimyayı anlamaya çalışıyor.

Füzyon Değil, Yaşamla Yemek Yapmanın Füzyonu Refika, popüler "füzyon mutfak" kavramına da kendi yorumunu katıyor: **"Benim füzyon tanımım herkesinki biraz farklı sanırım. Benim yapmaya çalıştığım aslen yaşamla yemek yapmanın füzyonu."** Yani onun için mesele, farklı mutfakları melezlemek değil; hayatın kendisiyle yemek yapmayı birleştirmek. Günde en az üç kere yaptığımız yemek yeme eylemini, hayatımızı düzenlemenin, daha keyifli ve yaratıcı hale getirmenin bir aracı olarak görüyor.

İlham Kaynağı: Atatürk'ün Geometri Kitabı

Miras kitabının hazırlık sürecinde Refika'ya ilham veren isim ise oldukça anlamlı: Atatürk. Refika, *Atatürk'ün yazdığı Geometri kitabından* ilham aldıklarını söylüyor. Çünkü Atatürk, geometriyi kolay anlaşılabilir, öz Türkçe kelimelerle anlatmayı hedeflemiş ve bunu çok sistematik bir şekilde yapmış. İşte Refika da Türk mutfağı için aynı şeyi yapmak istemiş: Anlaşılır, sistematik ve öz.

Sonuç: İcadiye 'den Dünyaya Açılan Bir Miras

Refika Birgül, İcadiye Caddesi'ndeki Simotas Binası'nda, sadece yemek pişirmiyor; bir kültürü sistematize ediyor, kayıp terimleri gün yüzüne çıkarıyor, gelecek nesillere bir miras bırakıyor. Onun **"geleneklere dört elle sarılıp kuralları yıkmak"** olarak özetlediği felsefe, tam da bu toprakların ruhuna uygun: Kökleri sağlam, ama dalları göğe doğru. Türk yemek kültürünü teknikleştiriyor.

Miras kitabı, bu anlayışın en somut ürünü. 9 yıllık emek, 1.500 fotoğraf, 600 sayfa ve sayısız deneyin sonucu ortaya çıkan bu eser, sadece bir yemek kitabı değil; aynı zamanda bir başvuru kaynağı, bir kültür ansiklopedisi, bir teknik el kitabı. Refika'nın deyimiyle: **"Baklava senin mi, onun mu tartışması yerine, 'Bak, bizce tekniği bu ve bendeki varyasyonları bunlar.'" demek".**

İşte bu yüzden Refika Birgül, İcadiye Caddesi'nin adına yaraşan bir isim. Tıpkı Serkis Kalfa'nın basma makineleriyle bu semte adını veren icat ruhu gibi, o da Türk mutfağını yeniden icat ediyor, kurumsallaştırıyor, onu dünyaya anlaşılır bir dille anlatıyor, bir mirası geleceğe taşıyor.

Refika Birgül

Ceremony Kanlıca

Ceremony Kanlıca, özel günlerinizi en mükemmel şekilde kutlamanız için size benzersiz bir deneyim sunuyor. Ceremony Kanlıca olarak misyonumuz, konuklarımıza unutulmaz anlar yaşatmak zarif seçkin ve benzersiz bir etkinlik deneyimi sunmaktır. Etkinlik sektöründe yenilikçi ve ilham verici bir marka olarak tanınmak; kalite ve estetiği ön planda tutarak, sektörün öncüsü olmak. Ceremony Kanlıca, özel günlerinizi en mükemmel şekilde kutlamanız için size benzersiz bir deneyim sunuyor. Şehrin büyüleyici manzarası eşliğinde, şıklığı ve kaliteyi bir araya getiren hizmetlerimizle düğün, nişan, doğum günü gibi tüm özel anlarınızı unutulmaz kılıyor.

Bayramın neşesi sokağımıza, mutluluğu kalplerinize dolsun. İyi bayramlar.

ceremonykanlica

0553 078 59 95

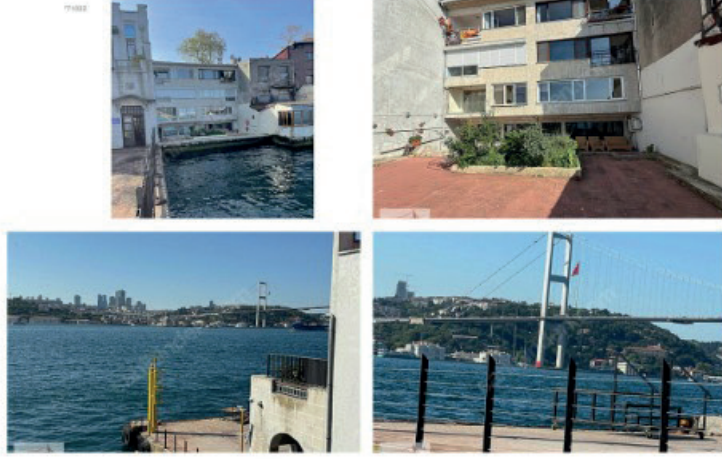
www.ceremonykanlica.com
İbrahim paşa cad. No 115 Kanlıca/Beykoz

Kuzguncuk Emlak

"GEÇMİŞTEN BUGÜNE

KUZGUNCUK'UN EMLAK HAFIZASI."

KUZGUNCUKTA BOĞAZA BİR ADIM
MESAFEDE YALI DAİRESİ!

✓ 58.000.000 TL

- ✓ 2+1 – 80 m² kullanışlı planı
- ✓ Aydınlık yapısı ve eşsiz konum
- ✓ Hem yatırım hem yaşam için ideal bir fırsat

KUZGUNCUK DA CADDE ÜSTÜ
MÜSTAKİL BİNA

✓ 20.000.000 TL

- ✓ Kuzuncuk da Cadde üstü
- ✓ 50 m² taban oturumlu
- ✓ 4 katlı 2 ci derece tarihi eser
- ✓ Müstakil bina

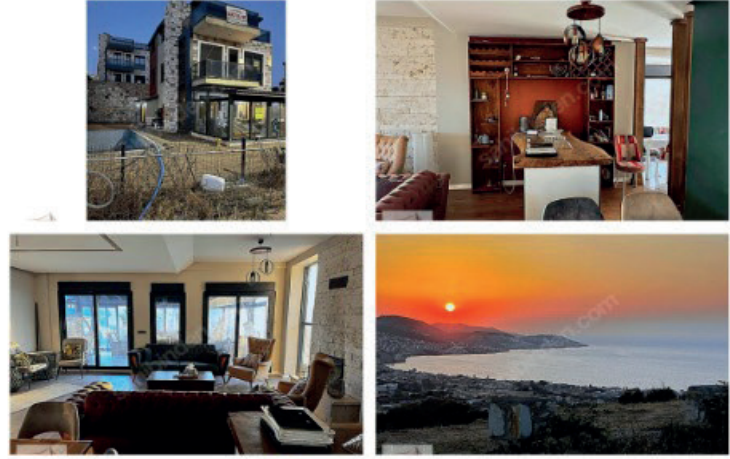
ALTUNİZADE 'DE OFİS İŞYERİ

✓ 25.000.000 TL

- ✓ Altunizade'de Academic Hospital'ın Karşısında
- ✓ Yeni Plaza katı bağımsız daire
- ✓ Bina yapım yılı 2019
- ✓ Otoparklı
- ✓ Yangın merdivenli
- ✓ Metroya 5 dakika mesafede
- ✓ 3.kat net 150 m² 2+1 Büyük ferah ofis

REVA EVLERİN DE 5+1 EŞYALI SATILIK
VİLLA

✓ 25.000.000 TL

- ✓ Arsa Alanı: 400 m²
- ✓ Kat Sayısı: 3 Katlı Oda Sayısı: 5+1
- ✓ Durumu: Eşyalarıyla birlikte verilecektir. (Eşyalar sadece 20 gün kullanılmıştır.)
- ✓ Muhteşem deniz ve doğa manzarası
- ✓ Özel yüzme havuzu
- ✓ Şömine Kapalı veranda Modern mimari
- ✓ Geniş teras ve balkonlar Aydınlık, ferah iç mekânlar

Mahallemize sağlık, evlerinize mutluluk getiren bir bayram diliyoruz.

İcadiye Cad. No:13 Kuzguncuk/
Üsküdar-İstanbul Üsküdar
İstanbul / Türkiye

Kuzguncuk Emlak
0 (216) 391 36 69